

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

1013

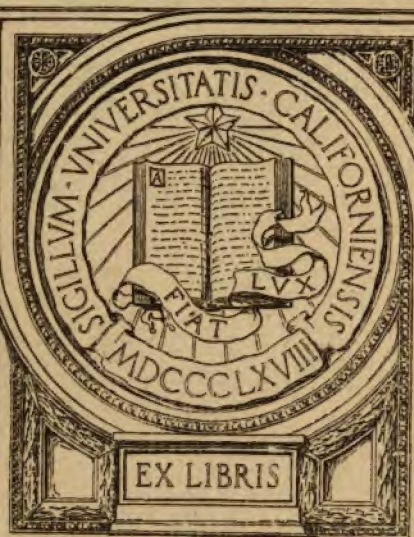
T464

SB 13 755

YC 00267

GIFT OF
JANE K. SATHER

EX LIBRIS

751s
T464

Archiv. of
Philosophy

DE LYSIAE EPIGRAPHI AUTHENTIA VERISIMILI.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM SCRIPSIT

ET

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

CONSENSU ET AUCTORITATE

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE VIADRINA

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE XXI MENSIS JULII ANNI MDCCCLXXXVII HORA XII

IN AULA LEOPOLDINA

PUBLICICE DEFENDET

PETRUS THOMASCHIK

SILESIUS.

ADVERSARIJ ERUNT:

LEOPOLD SKOWRONSKI, DR. PHIL.

ERNST RING, STUD. IUR.

VRATISLAVIAE

TYPIS SOCIETATIS TYPOGRAPHORUM VRATISLAVIENSIIUM
MDCCCLXXXVII.

TO VNU
ABSOFLAO

Greek Father

UNIV. OF
CALIFORNIA

PATRI SACRUM.

I/352

TO THE
LIBRARY

II/382

Isocrates IV, 8 οὐκέτι φευκτέον ταῦτ' ἐστί, περὶ ὧν ἔτεροι πρότερον εἰρήκασιν, ἀλλ' ἄμεινον ἐκείνων εἰπεῖν πειρατέον.

Vix ulla quaestio litterarum Graecarum imprimisque eloquentiae Atticae inter homines doctos aut acrius studium excitavit aut maiorem dissensionem commovit quam illa disquisitio, quae posita est in epitaphii, qui Lysiae inscribitur, vera origine statuenda. Neque hoc mirum esse debet. Nam iure dubitare possumus, utrum haec oratio plus auctoritatis habeat ad antiquiorem eloquentiam Atticam cognoscendam, an plus praebeat difficultatis ad verum suum auctorem explorandum. Atque quantum pondus et momentum Lysiae epitaphius, siquidem genuinus est, ipse per se habeat, utpote qui antiquissimum sit sui generis monumentum idque a clarissimo illius temporis conditum oratore, non opus videtur esse vel uno verbo monere. Quantum vero valeat ad alia eiusdem aetatis scripta illustranda, satis apparebit, cum argumenta ipsa, quae extrinsecus ad eius fidem auctoritatemque demonstrandam afferuntur, explicaverimus. Diiudicationem autem huius quaestionis difficillimam esse vel inde elucet, quod quamvis multi adhuc hanc causam tentaverint quamvisque magnam operam atque doctrinam in ea consumpserint, mea quidem sententia nemini adhuc contigit illud quasi quoddam aenigma litterarum plane persolvere atque ad exitum adducere. Nam si historiam et praesentem statum huius quaestionis breviter perlustramus, ut semel inde a Reiskio de Lysiae epitaphii genuina origine dubitationes excitatae sunt, decursu temporis totidem docti ac praeclari viri contra eum adversarii, quot pro eo patroni

exstiterunt. Ac longe studiosissimus Lysiae defensor factus est Lebeauus libro suo 1863 Stuttgartiae edito: „Lysias Epitaphios als echt erwiesen“.¹⁾ Qui quidem vir opusculo suo, in quo ceterum p. 4—10, quaecumque de epitaphio usque ad eius tempus testimonia erant dicta vel commentarii scripti, diligenter composuit, tanto cum studio hoc patrocinium suscepit tantaque persecutus est diligentia atque doctrina, ut omnes dubitationes sustulisse controversiamque in omne tempus diremissee videretur. At nihilominus Sauppius²⁾ et Blassius³⁾ epitaphium condemnauerunt, eorumque sententiam secuti Eckertus⁴⁾ et Richter⁵⁾ ut spurium contra Lebeauum accuratius demonstrare conati sunt veteres suspensiones novis argumentis confirmantes, novas dubitationes cumulantes. Quae cum ita sint, tantum abest, ut de Lysiaca origine epitaphii satis constet, ut haec contraria opinio magis magisque evincere atque plus in dies inveterascere videatur. Ac tamen illa huius orationis condemnatio praepropera esse neque satis rationi verae doctrinae respondere mihi videtur.⁶⁾ Equidem certe quanta poteram maxima opera ac diligentia in hac re collocata pro mea parte nova argumenta inveni, quae epitaphii auctoritati fideique favent. Huc accessit, quod editione huius orationis nuper per Erdmannum curata,⁷⁾ quae in diligentissima nova collatione codicum posita est,⁸⁾ iam huic quoque criticae exercendae firmissimum fundamentum iactum est, quod haudquaquam nostrae sententiae videbatur obstare. His igitur rationibus commotus atque nixus in animum induxi conari, si mihi

¹⁾ Ante L. hanc causam defenderat praecipue Geversius: Disputationis de Lysia epitaphii auctore caput alterum. Gott. 1839.

²⁾ Goetting. Gel. Anz. 1864, vol. I, p. 824 s.

³⁾ Gesch. der att. Bereds. I, Leipz. 1868 p. 429 s.

⁴⁾ De epitaphio Lysiae oratori falso tributo. Berol. 1868.

⁵⁾ De epitaphii, qui sub Lysiae nomine fertur, genere dicendi. Gryph. 1881.

⁶⁾ Cf. Boeckh, Encykl. und Method. d. phil. Wiss. Leipzig 1877 p. 212.

⁷⁾ Lipsiae 1881,

⁸⁾ Cf. eiusdem: De Pseudolysiae epitaphii codicibus. Lipsiae 1881.

contingeret demonstrare epitaphium nihilo secius Lysiae tribuendum veterumque testimoniis fidem esse habendam. Atque ut, quoniam haec res tam difficilis est, timeo, ne audaciae temeritatisque crimen subeam, quod audeo eam tentare denuoque in medium proferre, ita, quoniam eadem tam gravis est, spero operae pretium me esse facturum, si mihi contigerit ad eam certo ac definite diiudicandam vel minimum conferre.

Si examinamus argumenta, quae in epitaphii vero auctore exquirendo in utramque partem a viris doctis extrinsecus assumuntur, non tam dissensionem hominum mirari quam rerum ambiguitatem dolere debemus. Nam Lebeauus iique, qui epitaphium Lysiae esse volunt, Schoenbornii ¹⁾ exemplum secuti contendunt Platonem in dialogo Menexeno componendo ea ratione ductum esse, ut hac sua oratione funebri Lysiae potissimum epitaphium tum perstringeret atque irrideret, tum vinceret ac superaret. At vero Menexenus ipse a multis in dubitationem vocatur atque ad declamatorem aliquem posterioris temporis reicitur. Quin etiam Sauppium ²⁾ indicium, quo utraque simul harum orationum reiceretur, sibi videtur repperisse contendens ludos funebres, quorum in utraque oratione mentio fit, belli Corinthiaci temporibus nondum celebratos fuisse. Eadem atque simillima est ratio, qua Lysiae epitaphius cum Aristotelis artis rhetoricae libro III cohaeret. Nam cum ibi c. 10,7 manifestissime epitaphius noster confirmetur, alii hunc locum suo iure pro testimonio huius orationis auctoritatis accipiunt, cum alii id nihili faciant neque curent, quoniam illum quoque librum pro spurio ac subdito, certe pro graviter interpolato habendum esse arbitrantur. Quid vero dicam de ratione, quae epitaphio intercedit cum panegyrico Isocratis? Quae quidem quaestio

¹⁾ Ueber das Verhältniss von Platons Menexenus zu dem Epitaphius d. Lysias. Guben 1830. 4.

²⁾ Goett. Nachr. 1864, p. 199 ss.

plane in controversia versatur. Nam manifestum est aut Isocratem in hac sua oratione componenda ex epitaphio nostro hausisse aut huius auctorem, quisquis est, panegyricum excerpisse, nisi forte putamus utrumque oratorem unius et eiusdem alius scriptoris scrinia compilavisse. Itaque ex hac quoque huius quaestionis ambiguitate ad suum utrique sectatores commodum, prout de epitaphio sentiunt, capiunt fructum. Contra minus incerta et obscura est necessitudo, quam Lysiae epitaphius cum eiusdem oratoris erotico habet. Cum enim de huius oratiunculae origine Lysiaca iam satis certe constare videatur,¹⁾ quoniam ad genus demonstrativum prope accedit, optimo iure ex eius compositione de fide epitaphii ratiocinari debemus. Certe hae orationes invicem sibi Lysiam auctorem fulciunt atque tuentur, siquidem aliquam, quaecumque sit, maiorem similitudinem inter eas intercedere ostendi potest. Sed utut erotici quidem ratio se habet, quamvis de veritate argumentorum, quae imprimis Lebeauus ex omnibus illis scriptis ad epitaphium defendendum attulit, mihi ipsi persuasum sit, tamen concedo in iis acquiesci non posse, quia non in fundamentis plane firmis posita, certe non ita munita sunt, ut non adversario ex aliqua parte latus praebeant. Immo vero satis apparet illa scripta partim ipsa confirmationem suae fidei auctoritatisque desiderarere neque eam nisi huius ipsius orationis germana origine aliunde demonstrata adipisci posse videri. Itaque momentum ac fundamentum quaestionis ad genus dicendi iudicandum comparationemque inter epitaphium et ceteras Lysiae orationes genuinas faciendam videtur esse transferendum. At in hac re dissensio etiam maior facta controversiaque magis exacuta est. Et profecto compositionis quidem quoque in epitaphio natura in universum tantae ambiguitatis speciem praebet, ut hic non sagacitate investigantis, sed divinatione vaticinantis opus esse videatur. Nam quamquam Lebeauus Hoelscheri²⁾ dubitationibus refutatis ac dilutis ipse in hac quoque re tantum praestitit et effecit,

¹⁾ Cf. Blassius l. l. p. 416 s.

²⁾ De vita et scriptis Lysiae p. 48—54.

ut nihil iam contra dici neque epitaphii auctoritas rursus labefactari posse videretur, tamen eius adversarii in ipso potissimum genere dicendi procul dubio certa indicia spuriae huius orationis indolis se invenisse arbitrantur. Quae quamquam ita sunt, nihilominus nosmet illis, quas supra attulimus, causis commoti hac ipsa altera potissimum inquirendi ratione id, quod propositum est, demonstrare conabimur. Itaque nunc primum illis adversariorum nostrorum dubitationibus occurramus.

Sunt qui epitaphio vertant vitio atque obiciant inopiam argumenti affectationemque sententiarum, perturbationem dispositionis, inconcinnitatem compositionis, insolentiam verborum tumoremque elocutionis. Quatenus haec opprobria iusta sunt, eatenus etiam illa epitaphii vitia prorsus probari atque excusari possunt. Nam si volumus, Lysiae epitaphius pariter atque eiusdem eroticus re vera sophisticum quiddam atque artificiosum spirat, et quanto illa amatoria oratiuncula distat ab illo, cui opposita est, sublimi atque divino ingenio Platonis, tanto haec nostra funebris abhorret fere a maiestate et gravitate sententiarum epitaphii apud Thucydidem Periclei. Apparet oratori, quamvis calcaria ad-moveret, non licitum fuisse altius assurgere et evolare terminosque, qui ei a natura positi erant, transcendere. Atque quo magis hae Lysiae orationes sublimitate ac praestantia argumenti rerumque carent, eo magis artem quandam ostentationemque in explicando atque dicendo affectant. Verum cum orator in erotico ut in materie abstrusiore sermonis simplicitate ac tenuitate servata magis argumentorum minutam subtilitatem ostendet argutiasque sectetur, idem in epitaphio ut in argumento grandiore haud ita sentiis elatus magis ipsorum verborum iactantia artificiiisque ornamentorum animos audientium captat. Quomodo hoc convenit cum illa Lysiae simplici atque inaffectedata dicendi vi in genere iudiciali? Hic nobis auxilio est illud de Lysia testimonium Dionysii,¹⁾ quod non possumus facere

¹⁾ De Lys. 28.

quin iterum atque iterum appellemus et proferamus: ἐν μὲν δὴ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις μαλακώτερος· βοήλεται μὲν γὰρ ὑψηλότερος εἶναι καὶ μεγαλοπρεπέστερος — οὐ διαγείρει δὲ τὸν ἀκροατὴν ὥσπερ Ἰσοκράτης ἢ Δημοσθένης. Nihil omnium rerum magis congruit cum re in natura posita quam hoc iudicium. Orator in genere demonstrativo debilius est et, quia ipse id sentit, sublimior et grandior esse vult, id est: quod naturalis ingenii eum deficit, id quasi arte compensare studet. Qua autem de causa Lysias in illo genere deterius fuerit ac minus profecerit, idem ille criticus nos docet,¹⁾ cum dicit eum magis idoneum esse ad parva et mira et difficilia dicenda venuste quam ad magna et copiosa valide. Hac re arte continetur, quod apud eundem Dionysium²⁾ confirmatum invenimus, oratorem melius scivisse ἔδει docere et persuadere quam πάθει commovere et rapere. Cum autem in oratione demonstrativa posterius potissimum affectuum genus multum valeat, necesse fuit Lysiam hac quoque de causa in epitaphio inferiorem exsistere.

In dispositione partiumque distributione Lysias item haud ita validus dicendus est. Quae iudice Dionysio³⁾ simplex est atque plerumque uniformis, Platone⁴⁾ vero in erotico quidem certe vitiosa. In qua re hoc cernitur et qua ratione explicari potest? Non magis quam in rerum inventione philosophus orator est in rerum dispositione dialecticus. Namque omni arte repudiata atque reiecta solo ingenio ductus in exponendo argumento non rationes quasdam generales sequitur, ad quas res referat, sed res ita describit et enarrat, ut ab iis demum quasi notiones communes rationesque repetat. Adhibet igitur rationem, ut ita dicam, magis inductivam et historicam quam deductivam et philosophicam. Ex hac autem expositione primum consequitur, ut saepe res proposita parum presse definita ac circumscripta sit, parumque aperte exstet aut omnino desit principium quoddam atque cardo, circum quem omnia ac singula vertantur, quo cohaereant et contineantur. Membra deinde

¹⁾ De Lys. 16. — ²⁾ Ibid. 13, 19. — ³⁾ Ibid. 15. — ⁴⁾ Phaedrus, 264 a, b.

orationis ipsa argumentaque, quoniam non ad altiore
 quandam rationem revocata sunt omnique interiore carent
 vinculo, quodammodo sui quaeque iuris sunt tamque laxè
 extrinsecus quoque inter se cohaerent, ut quasi dilabi
 videantur. Certe solis illis semperque similibus trans-
 grediendi particulis extrema tantum annexio partium effici
 potest. Qua de causa, idque Plato¹⁾ de erotico quidem
 aperte significat, singula argumenta, nisi forte temporis
 ordine continentur, ad libidinem inter se transmutari possint,
 ut toti rei nihil officiat. Huic igitur simplici atque illa-
 boratae ne dicam rudi disponendi et annectendi rationi
 subiecta est tam historica illa rerum silva epitaphii quam
 dialectica materies erotici. Quin etiam genus iudiciale
 illius solutae argumentorum annexionis valde memoriam
 excitat atque in oratione Agoratea optimum huius rei
 exemplum praebet. Denique quoniam Lysias in exponendo
 a rebus ordiri solet, necesse est in eius orationibus fere
 historicum elementum praevaleat, generalior autem consi-
 derandi atque argumentandi ratio plus minusve recedat.
 Ac quemadmodum orator in genere iudiciali ad res ipsas
 se applicat in iis enarrandis breviter tantum et tamquam
 furtive argumentans atque persuadens, sic in epitaphio
 quoque factis maiorum enarrandis maximam partem tribuit
 inter eas strictim et quasi per transennam docens atque
 exhortans.

Compositionem epitaphii ut recte iudicare atque aestimare
 possimus, historica contemplandi ratio nobis videtur esse
 ingredienda. Ac Lysias in nascente et crescente eloquentia
 Attica nescio quam singularem ac praecipuum locum tenet.
 Nam quamquam inter omnes constat hunc oratorem primum
 simpliciiori dictioni operam dedisse atque adeo illius, quod
 omnibus notum est, iudicialis generis auctorem exstitisse,
 tamen non minus pro certo stat eundem Gorgiae cetero-
 rumque Siculorum disciplina imbutum fuisse, qui elabora-
 verunt in genere illo demonstrativo ad ostentationem com-
 parato atque poetico quodam colore distincto. Quare paene

¹⁾ Phaedrus, 264a, b.

dici posse videtur in nostro oratore quasi duo genera dicendi, Siculum et Atticum, confluisse atque coaluisse. Nam quamquam eae, quae nunc eius exstant, orationes iudiciales proprio fucu fastuque carent, tamen id multum refert, utrum Lysias tamquam uno impetu omnia illa dicendi artificia abiecerit neque ullum vestigium eorum reliquerit, an illius Siculorum disciplinae artisque vis in demonstrativo saltem eius genere plus valuerit vel etiam praevaluerit. De qua re quamvis certo in universum compertum sit atque in vulgus constet, tamen de pergravi loco duo gravissimi antiquitatis auctores inter se dissentiunt. Nam cum Theophrastus illam Lysiae orationem pro Nicia, ut videtur, declamandi causa scriptam respiciens huic oratori nimiam ostentationem opprobrio fecisset illamque aequalitatem consonantiamque membrorum increpans ineptam atque poematis instar vocavisset, Dionysius ¹⁾ hoc de Lysia iudicium vehementer impugnat orationem illam ei abiudicans. Reprehensio severi philosophi licet ferri possit, rhetor in hac re mihi quidem multo severius iudicasse videtur, quam ut ei necesse esset illam declamationem Lysiae abrogare. Nam quod ad antithetorum usum attinet, nonne his ornamentis huius oratoris dictio etiam in omnibus iis, quae exstant, orationibus quasi intexta est? Quae quidem quamquam, ut Photius ²⁾ confirmat, non tam ex industria ficta factaque et ad ostentationem composita sunt quam quae ex rebus ipsis nasci naturamque sequi videantur, tamen Blassius, ³⁾ qui quidem ipse pro sententia Dionysii Theophrasto obloquentis acriter pugnet, iure miratur, quod hic Lysiae iudex illam a Photio commemoratam huius oratoris tam propriam rationem adeo non in censum vocaverit. Quare iure ponere debemus Dionysium sive nimio Lysiae studio ductum sive magis elegantiae quam historiae rationes secutum benignius, quam par erat, hunc oratorem in illa re iudicavisse. Si autem hoc ita se habet atque cum omnino Lysiae cum schola Sicula cognatio principio artior fuisse putanda, tum illa oratio pro Nicia scripta re vera genuina habenda est,

¹⁾ De Lys. 14, — ²⁾ Cod. 262. — ³⁾ l. l. p. 392.

ex hac re compositio epitaphii satis superque explicari potest. Nam orator, quamquam manifesto iam vel maximos globos in ambitus referre ac rotunde circumscribere studet, tamen rigorem quendam compositionis antiquae nondum plane superare potest, cum ex altera parte etiam longa serie semperque simili tenore antitheta continuet. Illud enim ipsum concinnitatis studium, in ostentatione demonstrativa positum, necesse est magis uniformem efficiat continuationem membrorum rotundaeque ac circumscriptae compositioni verborum officiat. Cuius rei non est insignius exemplum quam fragmentum illud epitaphii Gorgiae, quod, prout antithetorum ornatu maxime abundat, ita rotundi quidem ac compositi minimum habet. Quod artis huius rhetoris haud dubie genuinum monumentum longa sua continuatione membrorum aequalium aequaliterque structorum in historia eloquentiae Graecae quasi archaici cuiusdam stili vice fungitur. Etiam si igitur non quidem ponere volumus hoc Gorgiae epitaphii genus compositionis Lysiae in condendo suo epitaphio directo ut exemplum ante oculos obversatum esse, in hac re consideranda historica ratio ac comparatio utique recusari non potest. Nam si huic solutae compositioni Gorgiae Isocratis illam perfectam absolutamque periodorum rotunditatem opponimus, nonne noster epitaphius inter hos oratores in medio ponendus atque tam componendi ratione quam aetate quasi transitum inter eos facere putandus est? Itaque haec oratio haud obscurum quendam gradum progressumque in periodo panegyrica excolenda significare videtur. Cui autem magis consentaneum est hoc munus vindicari epitaphiumque tribui, quam eidem Lysiae, qui iudiciale quoque periodum aut ipse demum invenerat aut iam inventum excoluerat?¹⁾ Neque vero in ipsius iudicialis generis compositione, in qua quidem orator perquam multo plus quam in panegyrica elaboraverit atque versatus sit, aut plane exulta aut semper eadem indoles comparet, sed huic quoque antiquus quidam rigor affectatioque plus minusve adhaeret.

¹⁾ Cf. Dionys. de Lys. 6.

Ex iisdem rationibus originis et naturae eloquentiae epideicticae elocutio epitaphii repeti atque explicari potest. Gorgias in epitaphio suo eiusmodi splendorem et amplitudinem verborum ostentavit ac prae se tulit, ut fieri non posset, quin eius exemplum et auctoritas in multum tempus valeret ac pertineret neque in Lysia effectu careret. At enim hic ipse orator in sermone iudicialium orationum tam simplex est quam quisquam esse potest, eiusque tenuitas dicendi a Dionysio¹⁾ ipsi Gorgiae pompae praerupte opponitur. At ille criticus cum in omnibus tum in hac contentione ex potiore parte iudicasse atque Lysiae orationes iudiciales, contra demonstrativas Georgiae in mente habuisse videtur. Quippe enim in demonstrativo quidem genere oratori nostro quendam modum poetici ornatus sane concedit.²⁾ Iam vero iam apud Gorgiam ipsum inter duo illa dicendi genera tantum discrimen dictionis intercessit atque valuit, ut Lysiae epitaphius tam elocutione quam compositione vix maiore distet intervallo ab huius fere Eratosthenica quam illius rhetoris epitaphius ab eiusdem oratione pro Palamede. Namque omnino omnes eae, quas tractavimus, res ad iactationem ostentationemque comparatae non solum Lysiae epitaphii propriae sunt, sed plus minus ad totum genus harum orationum pertinent. Sive enim hoc ingenii oratorum sive iudicii auditorum sive utriusque vitium erat, ut semel Gorgias illam artem eloquentiae epideicticae aperuit, omnes posteriores in hoc genere per longum tempus eius vestigia sequebantur. Ac praecipue in funebribus et, quo quaeque iis cognatiores erant, orationibus traditione et prisco quodam ritu singularis quaedam ostentatio sancita fuisse videtur, quae arti affectationique materiam praebibat, naturam sinceritatemque reprimebat. Quin etiam cum eloquentia Attica iudicialis in summum fastigium gloriae evecta esset atque iam pridem omnibus vinculis artis Gorgianae se liberavisset, in laudationibus quidem suis Xenophon ille et Hyperides affectatum illud iactandi studium

---

¹⁾ Ibid. 3. ²⁾ De Lys. 3.

ex prioribus temporibus residuum prorsus superare non poterunt. Quae cum ita sint, epitaphii quoque elocutio dictioque cum ipsa per se excusatur, tum, si quis forte eiusdem auctoris olympiacum ei obtendat, satis defenditur.

Utrumque hae, quas attulimus, causae se habent, nunc utique iis, quae contra nos contenduntur, pondus certorum argumentorum opponamus, quae nostram sententiam testantur. Ab utraque parte tum summa et auctoritas rationum praeponderat, ea momentum habeat.

Quamquam proprie nulla certa norma ac regula statui potest, ad quam epitaphius perpendatur atque determinetur, tamen comparisonem eius cum ceteris Lysiae orationibus equidem perquam pro fundamento huius quaestionis pono neque aliter eam persolvi posse existimo. Namque illa omnium rerum lex et natura, quam vulgo necessitatem appellamus, in mente quoque humana tantum valet ac viget, ut quidquid semel ingenio concepimus et concoximus, id iterum iterumque pari modo fingere atque effingere consuerimus neque e contrario proprie aut singulas novas cogitationes informare aut universas sententias proferre queamus, nisi quibusdam imaginibus notionibusque, quas iam mente perceptas et cognitatas habemus, tamquam primariis cogitandi elementis atque formis coniungendis, transformandis, amplificandis. Non quo forte haec mentis ac memoriae humanae ratio et facultas, quam philosophi angustiore quodam intellectu associationem idearum vocare solent, in hac tali quaestione nova atque inaudita sit ac non potius semper adhibeatur, sed quam immensum pondus ac momentum in hac tali critice prospere exercenda habeat et habeat necesse sit, nondum satis mihi quidem videtur esse cognitum et comprobatum. Neque vero veremur, ne in hac lege ac ratione ad epitaphium adhibenda iis, quae ex parte adversa contra dicuntur, in angustias compellamur, sed fieri non potest, ut profunditatem ingenii humani praesertim ex his tenuibus reliquiis penitus perscrutemur atque perspiciamus. At vero imitatio cum in omnibus his rebus nonnihil valet, tum in veterum litteris maximi fuit momenti.

At ut imitando perquam magnum effici posse atque effectum esse negari nequit, ita in hac quidem oratione talis opinio prorsus excludenda est. Nam cur tandem quisquam in oratione demonstrativa atque funebri genus iudiciale imitaretur? Tum vero inter epitaphium et ceteras Lysiae orationes non tam speciosa et externa intercedit verborum similitudo quam interior quaedam ingenii cognatio atque necessitudo. Quae tanta est, ut non solum in universo sententiarum genere et colore, sed etiam in singulis cogitandi dicendique elementis compareat. Nam ut iam viam ipsam filumque illius rationis nostrae illustrandae proponamus, quasi universi Lysiae generis dicendi imaginem quandam designare ac depingere velimus, a Lebeano satis libere ex materia omnium, quae vulgo genuinae habentur, eius orationum — excludendae igitur sunt, de quarum spuria indole in vulgus ferme pro certo stat, orationes VI, VIII, XI, XX — si hac similitudine cum ratione utimur atque verbo invidia abest, quasi quoddam opusculum tessellatum condere conabimur demonstrantes singula elementa rerum sententiarumque epitaphii tamquam tesserulas quasdam in hanc effigiem apte inseri posse tamque in lineas quam in colores eius egregie quadrare. Quo autem accuratius Lysiae propriam naturam eruamus atque quasi circuitione quadam circumscribamus, etiam alios scriptores imprimisque Isocratem subinde necesse erit respicere, quippe qui eiusdem aetatis orator et rebus et verbis ad hunc nostrum in epitaphio quidem certe proxime accedat. Etenim vel illa ipsa peculiaris quaestio, utrum epitaphius magis compilatorem Isocratis redoleat, an potius verisimilius sit hunc oratorem epitaphium excerptis, nisi tali generaliore cum illo comparatione certo diiudicari non potest.

In inventione epitaphii, si hac notione etiam minutam rerum ac sententiarum silvam comprehendere volumus, imago Lysiae ut in speculo fideliter cernitur. Nam si verum est, quod quidem dubitari nequit, qua quisque sit natura et indole, eam eum in scriptis suis declarare ac prae se ferre, Lysias in orationibus suis illustrissimum posuit animi

ingeniique sui monumentum. Ac si in ullo veterum scriptorum, certe in Lysiae imagine describenda imprimis quaerendum videtur, quid hic orator de re publica gerenda senserit, quam rationem rerum civilium secutus sit. Nam quamquam ipse numquam insigniores partes in civitate egit, tamen vitae suae vicissitudinibus coactus est rei publicae vehementissime studere patriaeque saluti consulere. An plaga illa Lysiae a triginta viris inflata non fuit necesse profundam atque indelebilem quandam impressionem in animo eius relinqui omniaque eius dicta factaque quasi plane populari quadam forma percuti? Etenim idem iam antea atque natura amicus populi et optimatum inimicus fuerat. Ne multa, Lysias triginta virorum eorumque dominationis exacerbatus adversarius fuit. Atque cum de eo ageretur, ut illi tyranni expellerentur imperiumque popolare restitueretur, pro patriae libertate eum non solum ipsum in acie fortiter dimicare, verum etiam ultimas suas fortunas in discrimen offerre videmus. Hoc igitur populi studium et tyrannorum odium Lysias non solum in vita sua consilio et re praestitit, sed etiam in suis, quas scripsit, orationibus apertissime atque disertissime expressit. Quin etiam ipse suoque nomine bis saltem adiumento facultatis oratoriae usus pro salute patriae contra tyrannos propugnavit, eiusque oratio duodecima perinde atque olympiacus praeclariissima sunt testimonia et documenta animi eius popularis atque in omnem dominationem infensi. Quod si hinc has Lysiae virtutes respicimus, illinc illas in epitaphio imagines exemplaue amoris patriae, libertatis studii, dominatus odii, tum vero illam popularium, a quibus ille ipse steterat et pugnaverat, praedicationem reputamus, num praeclarius aut huius oratoris animi indoles confirmari atque quasi suppleri aut illi orationi lux et auctoritas afferri potest, quam si eam ab illo compositam ponimus et conicimus? Ne plura dicam, verisimillimum est nullum alium quam Lysiam ipsum, quippe qui in ceteris orationibus usque quaque popolare imperium illosque eius propugnatores summis efferat laudibus, in epitaphio occasio-

nem oblatam arripuisse, ut illius suae factionis suarumque simul ipsius virtutum atque laborum monumentum quoddam poneret. Quae coniectura cum per se summam probabilitatem habet, tum vero nullam dubitationem relinquit, si reputamus, qua ratione et quanta cum admiratione orator illas virtutes cum omnino in maioribus, tum in illis popularibus suis praedicet atque ornet. Nam ut a laudibus horum initium capiamus, orator eas § 61 exorditur eadem appellatione ἐκείνοι οἱ ἄνδρες, qua cum animi quodam ardore populi duces illos proditione interemptos vocat 13, 47, 92, 93, 94, 95 bis. Verba vero eius initii § 61 πάντας πολέμους κεκτημένοι εἰς τὸν Πειραιᾶ κατῆλθον cum eadem gravitate atque vi dicta sunt ac verba de iisdem hominibus in eadem re 12, 97 πολλῶν ἐναντιουμένων ἦλθετε εἰς τὸν Πειραιᾶ. Sed in capite huius praeconii orator tamquam quoddam dictum proprium ac symbolum illorum virorum posuit sententiam, qua simul quasi suas ipsius vitae rationes studiaque videtur esse professus: § 61 φεύγοντες τὴν δουλείαν καὶ περὶ τοῦ δικαίου μαχόμενοι καὶ ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας στασιάζαντες. Eaedem fere virtutes, ad quas legum observatio accedit, laudantur etiam in antiquissimis Atheniensibus § 17—19. Cum his in epitaphio laudibus comparari possunt verba, quae ad eosdem illos populares spectant, 28, 13 ὅσοι μὲν ἐλευθερίας καὶ τοῦ δικαίου ἐπιθυμοῦντες καὶ τοὺς νόμους ἰσχύειν βουλόμενοι etc. Atque quam arte hae virtutes imperio populari contineri existimandae sint, elucet ex contrario hoc loco continuo sequente. Sed ut nunc singulatim de his similibusque rebus dicamus, quam acerbus sit orator dominationis contemptor, quam ardens libertatis laudator, cognosci potest ex iis, quae de maioribus praedicat § 18 ἐκβαλόντες τὰς — δυναστείας δημοκρατίαν κατέστησαντο ἡγούμενοι τὴν πάντων ἐλευθερίαν ὁμόνοιαν εἶναι μέγιστην. Omnia fere huius sententiae elementa his locis reperimus: 36, 6 τοὺς δὲ τυράννους ἐξελάσαντες κοινὴν ἅπασιν τὴν ἐλευθερίαν κατέστησαν, 25, 23 ἡγεῖσθαι δημοτικωτάτους, οἵτινες ὁμονοεῖν ὑμᾶς βουλόμενοι, cf. 18, 17. Porro eodem illo loco 25, 23 orator putat popularis ingenii

esse iurairanda et pacta servare, quippe quae et civitatis salus sit praestantissima et adversariorum ultio maxima, ibidem vero 28 has res Piraeensibus vindicans popularis imperii *φολακὴν* appellat. At § 62 illa iurairanda pactaque simili translatione eorundem Piraeensium *συμμάχος* dicit. Cum autem Atheniensium populi potestas nonnihil imperio maritimo foederisque sociorum principatu contineretur, orator habebat, cur huic rei magnum pondus ac momentum attribueret. Atque et § 45 et 33, 5 praedicatur, quantum imperium maritimum valeat ad summam rerum adversus Persarum regem obtinendam. Pariter sociorum salus et Atheniensium potentia populiue imperium inter se connexa cogitantur § 56. 34, 4. cf. 14, 34. In Atheniensium rebus gestis laudandis orator maxime praedicat, quod pro et prae ceteris Graecis omnibus libertatem defenderint atque recuperaverint: § 20 *μόνοι γὰρ ὑπὲρ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος — διεκινδύνευσαν*, § 42 *κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας*, 34, 11 *καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας Ἑλλήνων διεκινδύνευσον*. Porro orator 33, 6 auditores suos iubet *τοὺς προγόνους μιμεῖσθαι*, οἱ — *κοινὴν ἔπασσιν τὴν ἐλευθερίαν κατέστησαν*, idque iussum quasi a popularibus illis fieri facit, cum de iis paulo ornatus dicit § 61 *ἀρετὴν τῶν προγόνων μιμησάμενοι ταῖς αὐτῶν φοχαῖς τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἄλλοις κτησάμενοι*. Sed cum altero prioris illius sententiae membro verbis quidem magis congruit rursus § 44 *κοινὴν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκτήσαντο*. Contra de illis patriae liberatoribus 31, 32, praedicantur *κίνδυνοι* et *ἀγῶνες*, qui omnino ad Athenienses de liberanda Graecia referuntur § 55. Iidem hi § 18 perhibentur communicavisse *τὰς ἐκ τῶν κινδύνων ἐλπίδας*, quippe quod etiam dicatur 34,9 *ὁ κίνδυνος ἔχει τὰς ἐλπίδας*. Rursus quemadmodum iungitur § 58 *ἡ δύναμις τὴν σωτηρίαν*, sic legimus 12, 14 *παράσχου τὴν δύναμιν εἰς τὴν σωτηρίαν* et 27, 6 *τῇ δ. ἐσώθησαν*. Quo autem turpius videtur esse oratori maioribus etiam pro ceterorum Graecorum libertate periclitatis de sua ipsius non audere debellare 34, 11, eo decorius ei videatur necesse est non solum de sua salute periclitari,

verum etiam pro hostium libertate mori § 68. Neque minus amor libertatis indicatur caritate patrii soli. Huc spectant antitheta optionem inter patriam et peregrinam terram eligendam exprimentia § 62. 14, 38. 31, 9. Denique de observatione et verecundia legum quid maiorem vim auctoritatemque ad nostram sententiam afferre potest his? § 25 μάλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι (3, 2 κ. φ.), 14, 4 μάλλον ἐφοβεῖσθε τοὺς τῆς πόλεως νόμους ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον. Ac ne quis forte hic potissimum de aliena mutuatione cogitet, elementis fere huius sententiae 14, 9 dissociatis haec cogitandi ratio vel maxime Lysiae ut propria attribuenda videtur: τοὺς πολεμίους ἔδεισε — τῶν νόμων οὐκ ἐφρόντισεν — οὐδὲν αὐτῷ τῶν κινδύνων ἐμέλησεν.

Populares, si nunc haec quaerimus, hostibus victis rem publicam primum magis in universum atque in exteriorem partem auxerunt. Atque ea, quae hic in censum veniunt, momenta plus minus cognata sententia et forma iterum ac saepius reperiuntur: § 63 μεγάλην μὲν ἀντὶ μικρᾶς ἀπέδειξαν τὴν πόλιν, ὁμοιοοῦσαν δ' ἀντὶ στασιαζούσης ἀπέφηναν, τείχη δ' ἀντὶ τῶν καθηρημένων νέα ἀνέστησαν, 13, 9 ὥστε μήτε τῶν τειχῶν διελεῖν μήτε τὴν πόλιν ἐλαττώσαι μηδέν, 12, 99 ὑπὲρ τε τῆς πόλεως, ἣν μικρὰν ἐποίησαν, ὑπὲρ τε τῶν νεωρίων, ἃ καθεῖλον. De illis autem urbis ipsius auctibus conferatur 25, 20 καὶ ὁμόνοϊαν πλείστην ποιήσετε καὶ ἡ πόλις ἔσται μεγίστη. Concors denique popularium animus discordia opposita praeterea laudatur 18, 17, 18, discors triginta virorum vituperatur 12, 55. Nec minus quae orator praeterea de patria sua amplificanda profert, cum illi epitaphii loco similia sunt, tum inter se ipsa congruunt: § 55 ἐλευθέραν μὲν ἐποίησαν τὴν Ἑλλάδα, μεγίστην δ' ἀπέδειξαν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, 28, 14 ὡς μεγάλην καὶ ἐλευθέραν τὴν πόλιν ποιήσωσιν, 25, 32 μικρὰν εἶναι τὴν πόλιν-ἢ-μεγάλην καὶ ἐλευθέραν. Quid vero significantius Lysiae ingenium declarare potest quam haec sententia panegyrica? § 68 ἐτόλμησαν γὰρ μεγάλην ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα — ὑπὲρ τῆς — ἐλευθερίας ἀποθνήσκειν, 18, 24 οἱ μὲν

-μεγάλην τὴν πόλιν ποιοῦντες ἐν τῷ πολέμῳ τεθνήσιν, οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς -ἐλευθερίας κώνειον πύοντες. *Iam vero quae orator de temperantia et abstinence dicit, qua populares urbe recepta in cives urbanae factionis usi sint, praeclarissime inter se congruunt adeoque sibi respondent, ut paene quae in ceteris orationibus passim inveniuntur, ea quasi disiecta membra esse videantur illorum, quae in epitaphio de hac re scripta sunt.*

§ 64 οὐκ ἐπὶ τιμωρίαν τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίαν
τῆς πόλεως ἐτράποντο

καὶ οὗτ' ἐλαττοῦσθαι δυνάμενοι
οὔτε πλέον ἔχειν δεόμενοι

τῆς μὲν αὐτῶν ἐλευθερίας
καὶ τοῖς βουλομένοις δου-
λεύειν μετέδωσαν,
τῆς δ' ἐκείνων δουλείας αὐτοὶ
μετέχειν οὐκ ἤξιωσαν.

18, 18 εἰς ὁμόνοιαν εὔχεσθε
καταστῆναι τὴν πόλιν μάλ-
λον ἢ ἐπὶ τιμωρίαν-τραπό-
μενοι,

12, 53 κρείττους ὄντες, cf. 26, 19.
12, 92 τὸ ἴσον ἔχετε (sc. οἱ
ἐν ἄσσει),

14, 34 πλῆθος-τῶν δὲ πολιτῶν
καὶ τοὺς βουλομένους δου-
λεύειν ἡλευθέρωσεν,

26, 2 οὐδὲ τῆς δουλείας
ὑμῖν μεταδοῦναι ἤξιωσαν,
ὑμεῖς δὲ-τῆς ἐλευθερίας
αὐτοῖς - μετέδοτε.

Si cum primo illo epitaphii antitheto componimus § 16 τὴν θ' ἑαυτῶν σωτηρίαν καὶ τὴν τῶν ἐχθρῶν τιμωρίαν, alterius harum iunctionum omnia ipsissima verba, alterius etiam structuram, collocationem concentumque verborum probare possumus uno exemplo 25, 23, καὶ τῆς πόλεως-σωτηρίαν καὶ τῶν ἐχθρῶν-τιμωρίαν. Neque vero postremi illius in epitaphio antitheti genus contentionis alibi apud Lysiam non invenitur. Nam ut hoc loco orator populares ceteris civibus libertatem, sic 34, 5 eosdem iisdem agrum concedentes facit hac verborum structura usus: οὗτος δὲ δῆμος καταγαγὼν ὑμῖν μὲν τὴν ὑμετέραν ἀπέδωκεν, αὐτὸς δὲ ταύτης οὐκ ἐτόλμησε μετασχεῖν. Porro perinde ac tribus illis locis condicio factionis urbanae servitus habetur et appellatur etiam § 61. 12, 93, 94. 14, 39, 29, 19. Neque hoc mirum

videtur. Nam ut longius pergamus, Lysias in re publica gerenda omnino nullum alium statum agnoscit nisi aut plenam aequabilitatem aut servitutem vel dominationem. Hoc elucet ex antithetis, quae ceterum quoque satis notabilia sunt, velut § 68 νικήσαντες μὲν γὰρ ἐκείνους τῶν αὐτῶν ἡξίουν, δυστοχῆσαντες δὲ βέβαιον τὴν δουλείαν τοῖς ἐν Πελοποννήσῳ κατέλιπον, 12, 93 ἡττηθέντες μὲν νικήσασι τὸ ἴσον ἔχετε, νικήσαντες δ' ἂν τούτοις ἐδουλεύετε. Et simillimum quiddam est 12, 35 (δυστοχῆσαντες δέ). At illa ipsa oppositio δουλεύειν-τὸ ἴσον ἔχειν invenitur rursus § 56, cum Isocrates quidem videlicet hiatus evitandi causa non ponat nisi articulo omisso ἴσον ἔχειν 7, 69. 12, 179. 14, 20. 18, 23. Item, ut id hoc loco absolvamus, in eiusmodi antithetis eadem verba superandi et succumbendi inter se variant. Nam etiam illud ἡττηθέντες μὲν-νικήσαντες δὲ rursus invenitur § 14, cf. 34, 8. (§ 38. 12, 36). At apud alios imprimisque apud Isocratem in hac re paene non invenies nisi sexcenties sane illud lectius κατορθώσας-διαμαρτῶν.

Deinde, ut ab alio principio exordiar dicere, iustitiae aequitatisque species ac notio tamquam filum quoddam intextum per Lysiae orationes trahitur dilucideque in epitaphio agnoscitur. Ac praestantissimum iustitiae munus et officium his verbis videtur expressum: § 19 τοὺς ἀγαθοὺς τιμῶντες καὶ τοὺς κακοὺς κολάζοντες, 31, 30 τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας-τιμᾶτε καὶ τοὺς κακοὺς ἀτιμάζετε, cf. ib. 26, deinde 29 ἐτιμῆσατε-μὴ κολάσετε. Licet autem sequens sententia paulum quaesita atque verbis dilatata esse videatur, tamen singula quaeque eius elementa exemplis satis probari possunt: § 14 τοὺς ἀδικουμένους ἐλεοῦντες, τοὺς δ' ὑβρίζοντας μισοῦντες, καὶ τοὺς μὲν κωλύειν ἐπιχειροῦντες, τοῖς δ' ἐπικουρεῖν ἀξιοῦντες, 28, 13 τοῦ δικαίου ἐπιδομοῦντες-καὶ τοὺς ἀδικοῦντας μισοῦντες, 33, 2 (8) τοὺς ὑβρίζοντας ἐκώλυσεν, 3, 18 ὡς ἀδικουμένοις ἐπικουροῦντων. Sed praecique signum iustitiae dicitur atque praedicatur τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν, quod est § 14. § 67. 34, 10. In hac re § 22 προθύμως τοῖς ἀδικουμένοις ἤξουσι βοηθήσοντες concinne quasi reficitur iunctionibus 14, 22 πρ. τ. ἀδικοῦσι β., 18, 25

πρ. β., 12, 85 ἢ. β. Illa autem iniuria affectis opitulandi ratio confirmatur ibidem 34, 10 τὸ δίκαιον μετὰ τῶν ἀξέσεσθαι, in qua re posita est dictio translatioque § 10 τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον. De aequabili vel inaequabili bonorum fruendorum et malorum ferendorum inter se compensatione duae sententiae binis verbis sibi respondentibus quasi in unam coniunctae sunt: § 76 τῆς μὲν τούτων ἀρετῆς τὸ ἴσον τοῖς ἄλλαις ἀπέλαυσαν, ἀποθανόντων δὲ μόνοι τῆς δυστοχίας μετέχουσιν, § 43 εὐτυχίαν ὁμονοοῦσαν τοῖς κινδύνοις ἐκτῆσαντο, 18, 19 ὡνὶ τῶν τῆς πόλεως εὐτυχίων ἀπολαύοντες, ἀλλ' οὐ πρότερον τῶν ὑμετέρων κινδύνων μετέχοντες. Ex hac autem ratione exoritur officium eos, qui de populo aliqua re bene meriti sint, merito praemio remunerandi, praesertim si sunt peregrini vel inquilini, quippe quorum in numero Lysias fuerit ipse: § 66 τῷ πλήθει βοηθήσαντες (sc. ξένοι) - ἀνθ' ὧν ἡ πόλις ἔδωκεν ἔχειν αὐτοῖς - τὰς αὐτὰς τιμὰς τοῖς ἀστοῖς, 31, 29 τοὺς μετοίκους μὲν, δι-ἐβοηθήσαν τῷ δήμῳ, ἐτιμήσατε ἁλίως τῆς πόλεως. At dicendi quidem ratione huc etiam propius accedunt ea, quae de factione urbana dicta sunt 26, 20 ἀντὶ τούτων αὐτοὺς ὁ δῆμος (ib. 17 ἡ πόλις) ταῖς μεγίσταις τιμαῖς τετίμηκεν, cf. 24, 22 μεταλαβεῖν ἔδωκεν. Pariter iidem illi populares § 66 ab omnibus hominibus beati praedicari narrantur διὰ τοὺς ἐν Πειραιεὶ κινδύνους. Verum 25, 33 quidam, quaecumque velint, licentiam sibi assumere dicuntur διὰ τοὺς τῶν ἐκ Πειραιῶς κινδύνους. Omnino virtus oratore iudice tanti aestimanda est, ut eius gratia tam amici honore § 15, quam inimici poena afficiantur 12, 36, 60. Alterum iustitiae quasi munus positum esse dicam in illo capite Graecorum philosophiae moralis, ut suum cuique tribuatur. Quae simplex notio apud Lysiam plerumque in formam antitheti redigitur atque ita effertur, ut contraria vel mutua quaedam ratio inter suas cuiusque et aliorum res intercedat: § 6 τῆς ἀλλοτρίας ἀδίκως ἐπιθυμήσασαι τὴν αὐτῶν δικαίως ἀπώλεσαν, 33, 6 τῆς ἀλλοτρίας ἐπιθυμοῦντας τῆς σφετέρας ἐστερηθῆναι, una cum quibus verbis illud epitaphii mirum in modum supplet similis generis sententia fr. 16, 2 oppositione ἀδίκως-δικαίως.

Ipsam contrarium eorum, quae praecedunt, his antithetis exprimitur: § 56 οὐκέτι τῶν ἀλλοτρίων ἐπεθύμει, ἀλλ' ἐδίδου τῶν ἑαυτοῦ, 25, 17 - μὲν μὴ ἐπιθυμεῖν τῶν ἀλλοτρίων, - δὲ τὰ ὄντα προθύμως ἀναλίσκειν. At Isocratis in hac re habet plerumque τοῖς ἀλλ. ἐπιβουλεύειν, velut 15, 24, 198, 230. 21, 15. 18, 63. Ac quam frequenter et varie orator hac vel plus minus simili dicendi ratione praeterea usus sit, elucet ex locis his: 18, 17. 19, 33. 21, 11, 15. 24, 19. 25, 18. 27, 10. 30, 26. Er. 234a. Ad extremum haec consideratio cumuletur hoc cogitandi necessitudinis insigni exemplo: § 21 οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι, 3-4, 8 τοῦτους οὐ καταδουλώσεσθαι γε - σφᾶς αὐτοὺς τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἀποστερησαι.

Si nunc quaerimus, quibus maxime causis et rationibus apud Lysiam homines ad agendum impellantur atque ducantur, quibus rebus facta sua excusent aut purgent, in diversitate generis dicendi eadem momenta reperiuntur in epitaphio atque in ceteris orationibus. Atque cum impulsus fundamentum cuiusvis actionis sit, ante omnia refert, utrum quis extrinsecus necessitate coactus, an sua sponte et voluntate agat. In hac re ad se proxime accedunt § 61 et 12, 70, cf. 13, 19. 18, 2. Er. 231a. Quod autem ad res ipsas attinet, non tam mirum esse debet, quod pariter facta quam quod similiter dicta utrobique invenimus, velut: § 14 οὐ προτέρως ἐχθρας ὑπαρχούσης οὐδὲ κέρδους προκειμένου πλὴν δόξης ἀγαθῆς, 1, 4 οὔτε ἐχθρα-τὴν-οὔτε ἄλλου κέρδους οὐδενὸς πλὴν τῆς-τιμωρίας, cf. 7, 20. 24, 2. Accedat 18, 5 οὐκ ἀπελawnόμενος - οὐδ' ἰδίας ἐχθρας ὑπαρχούσης. Cum hoc rursus perinde atque inter se tam re quam structura conferri possunt sententiae § 8 οὐδεμᾶς διαφορᾶς πρότερον ὑπαρχούσης οὐδὲ - χαρίζομενοι, 14, 2 καὶ πρότερον πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῖν διαφορᾶς ὑπαρχούσης καὶ - τοῦτον ἐχθρὸν ἡγούμενος καὶ - ὅπ' αὐτοῦ πεπονθὼς κακῶς, cf. 9, 15. 13, 1. Is. 19, 32 διαφ. οὔσης. Illa autem proxima sententia iterum quasi in sequentia prominet, cum nimirum in iudicandis liberis multum referat, et quales

ipsi futuri esse videantur et quales patres eorum fuerint. Sed in hac re duo loci unam epitaphii sententiam quasi reficiunt atque complent: § 13 ἀγαθὸν μὲν οὐδὲν ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ πατρὸς πεπονθότες, ἐκείνους (sc. τ. παῖδας) δ' οὐκ εἰδότες ὅποιοί τινες ἄνδρες ἔσσονται γενόμενοι fr. 78, 2 ἀγαθὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ παθόντες ὑπ' αὐτοῦ (sc. τ. πατρὸς), 14, 17 ὅτε παῖς ὢν οὐπω δῆλος ἦν ὁποῖός τις ἔσται, διὰ τὰ τοῦ πατρὸς ἀμαρτήματα-παρεδόθη. Tam iis, quae attulimus, quam inter se consentanea videntur: § 8 νομίζοντες ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἶναι ζῶντας τοὺς ἐχθροὺς τιμωρήσασθαι, 19, 59 ἡγούμενος εἶναι ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ὠφελεῖν τοὺς φίλους. Sed excelsioris animi est utique virtutem praestare: § 10 οὐ-τιμωρίας ἐπεθύμησαν, ἀλλὰ-τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν ἐπεδείξαντο, Er. 234a οὐδὲ-ἐχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν, ἀλλ'-τὴν αὐτῶν ἀρετὴν ἐπιδείξονται. Illa autem verborum iunctio apparet 18, 13 et § 59 sic: ἐπέδειξαν ἐν ταῖς δυστυχίαις τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν. Sed ut ad alteram illam agendi causam revertamur, Lysias ipse quidem suoque nomine lucri studium avaritiamque sanequam perhorruisse et contempsisse videtur. Quod quidem maxime ex or. 12 intelligi potest, in qua avaritiam triginta virorum, cui ipse tam graves poenas dederat, summo cum odio perstringit. Itaque non sine aliqua huius rei contemptione se ipsum tum, cum in summo vitae periculo versaretur, dicentem facit ib. 14: χρημάτων δ' ἕνεκα ἀπόλλομαι. Eadem lucri despicientia atque irrisio videtur inesse in verbis, quibus Atheniensium maioribus pro Graecia in sua terra tropaea ponentibus Persas opponit: § 25 ὑπὲρ χρημάτων εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐμβαλόντων. Simili autem modo orator quaestus studium irridet ludibrii amplificandi causa χρήματα (οὐσίαν) vel hominibus vel rebus quibusdam opponens 12, 7. 28, 16. 29, 11, 12. 31, 6. 32, 17. fr. 84. Quod si denique locum § 33 legimus, nonne ibi Lysiae ipsius verum ingenium atque fortunam expressa videre videmur, qui etiam ipse pro libertate atque dignitate patriae et patriam et pecuniam amisisset?

Ut rursus aliud quod principium rei explicandae consequamur, quid Lysias de universa vita rebusque fortunae senserit

atque elocutus sit, nunc strictim carptimque dicere liceat. Ac § 72 orator liberos occisorum felices praedicat, quod iuniores sint, quam ut sciant, οἷων πατέρων ἐστέρηται. Idem 13, 62 apud iudices incipit: demonstrare volo, οἷων ἀνδρῶν ἀπεστέρηθε. Parentes vero mortuorum eorumque fortunam commiseratur atque complorat pariter ac 7, 41 in simili occasione rationes solitudinis et inopiae memorans. Sed haec verbis quoque delectant: § 73 ἐν δὲ τῷ γήρᾳ ἀδυνάτους μὲν εἶναι τῷ σώματι, πασῶν δ' ἀπεστερημένους τῶν ἐλπίδων ἀφίλους καὶ ἀπόρους γεγονέναι, 31, 12 οὔτε τῷ σώματι ἀδύνατος — οὔτε τῇ οὐσίᾳ ἄπορος, 12, 70 πασῶν τῶν ἐλπίδων ἀποστερηθήσεσθε, cf. 31, 11. 24, 16 et 31, 15. 24, 4. Sed hic rursus componantur § 53 et 10, 29: τοῖς (μὲν) σώματι δύνασθαι — ταῖς δὲ ψυχαῖς. Is. 16, 33 ἀρρώστότερος τ. σ. Neque vero mors suorumque orbitas ac solitudo extremum videtur esse malorum. Or. quidem 21, 24 causae suae defensor nihil terribile se existimasse praedicat, si pro patria mortuus suos patre orbatos relinqueret, sed potius si turpiter servatus sibi illisque ignominiam iniungeret. At similiter § 36 Graecis apud Salamina dimicantibus minimum videtur esse malum mortem praesentem intueri, calamitas maxima, quae suos a barbaris victoribus accepturos expectant. Sed quoniam omne bellum de summis vitae bonis geritur, mortui epitaphii § 79 periclitati esse dicuntur ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων. Aequè 24, 23 claudus ille homo cum granditate quadam comica loquens lamentatur, quod calamitate orbatus sit τῶν καλλίστων καὶ μεγίστων. Xen. Hell. IV, 4, 6 τ. κ. κ. μ. ἀγαθῶν. Ut vero in eodem fere argumento atque inquirendi filo versantes praecepta quaedam atque dicta rerum usu observata persequamur, quasi principium aliarum putanda est sententia, quam orator 25, 23 attulit: praeteritis rebus documentis utentes nos de futuris consulere oportere. Huius igitur dicti quasi quaedam variae lectiones dici possunt sententiae hae: § 6 αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθοῦσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλευσασθαι (26, 21 α. β.), 25, 21 ἵνα τὰ τῶν ἐχθρῶν ἁμαρτήματα ἄμεινον ὁμᾶς ποιήσῃ

περὶ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν βουλευσασθαι. Cuius sententiae ut alia quaedam elementa verbaque praeteream, afferatur 16, 2 βελτίω εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον. Quid? animos eorum, qui aliis in calamitate subveniunt, orator sic describit: § 10 τὰς ἐν τῷ πολέμῳ τύχας κοινὰς ἀπάντων ἀνθρώπων νομίζοντες, 24, 22 ἡγουμένη κοινὰς εἶναι τὰς τύχας τοῖς ἅπασιν καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Cum his tum inter se similes sunt loci communes: § 77 ὅτι ὁ θάνατος κοινὸς καὶ τοῖς χειρίστοις καὶ τοῖς βελτίστοις, fr. 53 τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν-κοινὸν ἅπασιν ἡμῖν ἔστιν. Similiter de aequali iure legum dictum est 1, 2 τὸν χειρίστον τῶν αὐτῶν τυχάνειν τῷ βελτίστῳ. Illam autem communem omnium hominum fortunam regere ac gubernare videtur Lysiae ὁ δαίμων, qui potestatem suam ostendit § 78. 13, 63. 24, 22. Sed praeter hunc fatumque naturalibus causis imbecillitas humana tenetur, eaeque sunt § 78 et 24, 8 καὶ γῆρας καὶ νόσοι. Quoniam vero, ut hanc materiam absolvam atque Horatii verbis utar, ‚mors ultima linea rerum est‘, de ea orator dicit 12, 37: ‚hanc enim extremam poenam de iis capere possumus‘. Quare quid magis consentaneum est quam ex hac simplicissima sententia sequentes locos interpretari? § 7 εἴ τι ἡδίκουν, ἀποθανόντας¹⁾ δίκην ἔχειν τὴν μεγίστην, i. e. maximam habere poenam, ut etiam magis puniri nec deberent nec possent, 12, 88 τελευτήσαντες τὸν βίον πέρας ἔχουσι τῆς παρὰ τῶν ἐχθρῶν τιμωρίας, i. e. extremum modum habent poenae acceptae ab inimicis, nedum ipsi vel minima poena potuerint vel possint inimicos afficere. Nam cum vocem πέρας, tum vero vocem παρὰ premendas esse puto. Itaque hi loci quasi alter per alterum optime explicari possunt sibi que invicem illam suam sententiam fulciunt. Quae si utrobique vera est, haec similitudo contraria concludendi ratione pro argumento haud exili Lysiacae epitaphii originis accipiat necesse est.

Ut denique rem, quam iam in materia adhuc prolata animadvertere potuimus, per se paululum intueamur, quo-

¹⁾ Erdmanno in ed. Reiskio auctore contra auctoritatem codicum scribenti ἡδικοῦντο, ἀποθανόντων assentiri non possum.

niam Lysiae dictio in contraria sententiarum structura versari solet, multas notiones binas repeti necesse est. Atque in oppositione duorum verborum affectuum, quamvis haec quidem ratio omnium communis esse videatur, sine dubio certa vestigia ingenii Lysiani discerni possunt: φθνεῖν-ἐλεεῖν § 67. 21, 5. 24, 2; ζηλοῦν-ἐλεεῖν § 73 (§ 72). Er. 233b; πιστεύειν-καταφρονεῖν § 50. 12, 86; αἰσχύνεσθαι-φοβέσθαι § 11. 32, 17 (24, 10, 32, 13, 33, 6). Ut autem alia omitamus, velut ἐμβάλλειν-ἀπαντᾶν § 52. 34, 8, etiam minores quasdam notiones sibi opponendi consuetudo in censum vocari potest: § 2. 12, 1, 99. 17, 1; § 51. 10, 4; § 64. Er. 233e; § 67. 32, 17; § 48, 12, 7; § 73. 1, 39; § 56. 12, 93. Haud parva pars antithetorum ita formata est, ut duobus membris sibi paribus non tam contentionis quam congruentiae causa duo synonyma attributa itaque quasi sibi opposita sint. Quo munere funguntur imprimis verba haec: ἐποίησαν-κατέστησαν § 56. § 71. 12, 21 (55). 29, 3. 33, 6; ἐποίησαν-ἀπέδειξαν § 55. 28, 4 fr. 1, 5; ἀπέδειξαν-ἀπέφηναν § 63. 32, 22. Quantopere vero orator in talibus rebus sibi constare soleat, videre licet ex contentione oppositi ζῶντες-ἀποθανόντες § 1. § 69. § 78. 12, 99. 19, 45, 49. 32, 19 fortasse cum ζῶντες-τετελευτηκότες Plat. Menex. 236e, 237b, 246d 248b, 249c. Is. 4, 186. Xen. Ages. 11, 8. Dem. Ep. 2. Lycurg. 60. Dein. 2, 20.

Ad compositionem verborum transeuntes primum quasi nihil aliud nisi in materia instituta longius pergentes extremis lineamentis demonstramus silvam rerum epitaphii in singulis etiam, ut ita dicam, pragmatica et rhetorica ratione similiter atque in cetero genere effictam atque verbis elatam esse. Cum autem argumentum orationis demonstrativae atque funebri quadam ratione toto coelo distet a materie orationum iudicialium, neque narratio facinorum maiorum facile cum nuda expositione status causae forensis comparari possit, praesertim si haec non ad vitam publicam sed privatam pertinet, in rerum ipsarum explicatione haud facile maiores ac manifestiores similitudines statuuntur. Ii demum epitaphii loci, quibus orator quasi

generalius loquitur, atque omnino altera pars orationis, quippe quae per se generaliore expositionem contineat, proprie Lysianam dicendi speciem praebent. Sed etiam intra narrationem ipsam ubicumque orator pro sua consuetudine rebus ipsis profligatis brevi quadam contemplatione atque conclusionem perorat, expressiora vestigia Lysiae ingenii deprehendimus. Haec igitur quasi quaedam lucidiora puncta Lysianae in epitaphio expositionis primum deinceps inspiciamus incipientes ab exordio. Orator dicere exordiens se excusat, quod imparatus aggrediatur ad laudandos mortuos, ingressus sic: Εἰ μὲν ἡγοῦμην οἶόν τε εἶναι-ἐπειδὴ δέ. Simili ingressione et structura patroni causae orationem incipiunt veniam petentes ignoscendi, quod in iudicio prodeant, fr. 88 Εἰ μὲν οἶόν τ' ἦν-ἐπεὶ δέ, 32, 1 Εἰ μὲν-ἐπειδὴ μέντοι. Atque in hac re omnibus hominibus omne tempus non magis sufficit ad facta mortuorum pro dignitate praedicanda, quam 12, 1 accusatori aut vires aut tempus sufficere finguntur ad omnia reorum crimina enarranda. Sed oratori in iudicio accusanti oratione sua tamquam armis quasi cum criminibus adversarii accusati decertandum est. Haec propositio et cogitatio cuiusdam certaminis oratori dicenti contra causam dicendam subeundi, a qua Lysias 31, 3 profectus quasi arma (παρασκευῇ) utriusque adversarii inter se comparat, ad res gestas maiorum laudandas translata et § 2 subiecta est. Huc eodem referri potest verbum παρασκευάσαι et de oratione dicenda § 1 et de rebus gestis § 2 usurpatum. Ceterum de iisdem his hoc loco verbum ἀφρονία eadem significatione dicitur atque 12, 2 de criminibus rei. Contentionem autem inter materiam, quae iam prolata est, et quae praeterea proferri potest, elatam videmus oppositione et verborum πολλά-ἱκανά et verborum εἰπεῖν-παραλιπεῖν § 2. 7, 9. 31, 34. Quam vero dilucide, ut totum hoc exordium ad eandem illam rationem revocemus atque interpretemur, vultus patroni causarum Lysiae ex universa hac § pelluceat, ex ratione videre licet, qua orator facinora eorum, quos laudaturus est, breviter describit atque notat. Nam non dissimili modo, quod quidem ad sententiarum

structuram ordinemque attinet, item in exordio praenuntiantur crimina rei, qui oratione perstringendus est.

§ 2. τοσαύτην γὰρ ἀφθονίαν

παρεσκεύασεν ἢ τοῦτων ἀρετῇ-
ὥστε —

οὔτε γὰρ γῆς ἄπειροι

οὔτε θαλάσσης οὐδεμιᾶς,

πανταχοῦ δὲ καὶ παρὰ

πᾶσιν ἀνθρώποις οἱ τὰ αὐτῶν

πενθοῦντες κακὰ τὰς τού-

των ἀρετὰς ὕμνουσιν.¹⁾

14, 18. τοιοῦτον γὰρ πολίτην

ἑαυτὸν ἐξ ἀρχῆς παρέσχεν,

ὥστε —

οὐ γὰρ μικρὰ τὰ ἀμαρτήματα

οὐδὲ συγγνώμης ἄξια-ἀλλ'

οὔτω πεπραγμένα καὶ εἰς

τοσοῦτο κακίας ἀφικμένα, ὥστ'

ἐπ' ἐνίοις ὧν οὗτος φιλοτι-

μεῖται τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύ-

νεσθαι.

In primo capite res ab Amazonibus gestae concluduntur descriptione miseri earum exitus, quae gravitatem ne dicam dolorem quendam exprimit. Totus hic locus admodum memoriam suscitatur gravis illius perorationis de facinoribus Theramenis. Sed haec similitudo in verbis ipsis culmen habet: § 6 αὐτοῦ γὰρ ἀποθανοῦσαι καὶ δοῦσαι δίκην τῆς ἀνοίας, 12, 78 οὐχ ὑπὲρ ὕμῶν ἀποθανόντος Θ., ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας καὶ - δίκην δόντος. Utraque harum sententiarum singulariter in suo genere videtur esse elata, atque si Rauchensteinus illum alterum locum terribile appellavit elogium Theramenis sepulcro inscriptum, haec epitaphii sententia elogium vere miserabile dici potest Amazonibus in sepulcro scriptum. Quippe enim illa verborum iunctio grave quiddam habet nimiumque quantum ad amplificandum valet, cf. 28, 1 πολλάκις ἀποθανὼν δοῦναι δίκην ἄξιαν. Ut autem facta hominum quam fortissime notet atque illustret orator, quo ingenii est acumine, magna cum dicendi sollertia et utilitate comparatione utitur cum personis vel rebus, ad quas aliquid contrarium pertinet, velut fere 12, 36, 63, 81. 28, 14. 30, 28. 31, 29. Multae quidem sane talium rerum sunt acerbae irrisiois efficiendae. At si comparationis § 16 sententiam spectas ipsam, nonne eam 14, 18 quasi disiectam atque in triplicem quandam collationem

¹⁾ Simonides, Pug. ap. Artem. v. 3 (Bergk, Poet. lyr. Gr. III p. 383): ὁ δ' αἰκτός ἔπαινος.

argumentationemque dilatatam esse animadvertis? Insignia enim comparandi momenta utrobique his verbis elata sunt: § 16 εὐτυχέστεροι ἐγένοντο — καίπερ ὧν ἀγαθῶν πολλῶν αἷτιος ἅπασιν ἀνθρώποις — ἐχθρὸν ὄντα τιμωρήσασθαι (15, 12 ε. δ. τ.); 14, 18—20 οὕτως εὐτοχεῖς εἶναι — καίτοι πολλαὶ (sc. ἀρεταὶ) καὶ μεγάλαι καὶ ὑπὲρ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων γεγονάα — τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς. Comparationi similis est argumentatio, qua ex minore aliquid maius vel contra colligitur. Atque hoc modo belli virtus sic § 65 affirmatur ad extollendum, ut 14, 36 ad obtrectandum negatur. Longe aliud quoddam ornamentum dicendi § 45 adhibitum est, quod ad speciem illam simplicitatis Lysianae haud parum affert. Vix enim fieri potuit, quin hic orator salis facetiarumque, quibus ceteras orationes perspergens tam suaviter delectat atque Siculam originem suam naturamque declarat, in epitaphio quoque unum saltem signum daret. Ac genus quoddam ironiae exsistit a foro iudicioque non alienum, si quid per dissimulationem vel per indignationem conceditur concessumque notione universitatis exaggeratur. Velut 10, 21 reus, qui, quod adversarium abiecti clipei insimulavit, ipse ab hoc arguitur patrem suum interfecisse, pietatem suam indignationemque, qua exarsit, eo levat, quod superlatione usus dicit se malle πάσας τὰς ἀσπίδας abiecisse quam in tali fama de patre suo esse. Eodem igitur modo illo epitaphii loco ethos personarum quasi erumpit. Cum enim pugna illa apud Salamina commissa Peloponnesii sui defendendi causa id agitent, ut Isthmum communiant, Athenienses de hac re ira incensi iis suadent, ut ἅπασαν Peloponnesum muro circumdent. Nam si ipsos imperiumque maritimum regi Persarum permiserint, de Graecia actum fore. In amplificatione, ut huc animus intendamus, Lysias quamquam pro sua simplicitate inferior est, tamen exaggerationis genere usus est, quo mirum quam sollerter et utiliter res, quas narravit, extollit compluribus verbis binis iuxta compositis eas comprehendens: § 47 δόντες ἑλεγχον τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς καὶ μόνοι καὶ μεθ' ἑτέρων καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες

καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, 12, 78 καὶ τοσοῦτων καὶ ἐτέρων κακῶν καὶ αἰσχρῶν καὶ πάλαι καὶ νεωστὶ καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων αἰτίῳ γεγενημένου. Ut vero eorum, quae exposuit, naturam breviter describat, nulla particula usus orator sic concludit: § 57 τοσαύτην σωφροσύνην καὶ δέος ἢ τοῦτων ἀρετὴ πᾶσιν ἀνθρώποις παρῆχεν. ὧν ἕνεκα δεῖ, 12, 84 τοσοῦτον ἢ ὅμων καταπεφρόνηκεν ἢ ἐτέροις περὶ στευκεν. ὧν ἀμφοτέρων ἄξιον cf. 33, 7 ὧν ἕνεκα ἐλπίς. Sed multo frequentius in tali proxima adiunctione est ἀνθ' ὧν § 66. 1, 33. 12, 94, 96. 21, 25. Is. 9, 57 ὕπερ ὧν. Haud mediocrem locum in Lysiae expositione tenet figura illa subiectionis, qua ille gravioribus locis praecipueque sub finem dicendi dubitationes sibi ipsi oppositas refellit orationemque incitat atque ornat: § 74. 10, 23. 12, 40. 24, 24. 30, 26, 27. 31, 24, 25. Neque vero haec in epitaphio figura aut per se aut, quod quidem Lysiae maxime proprium est, membrorum aequabilitate et maiore numero tam conspicua videtur esse quam suo quasi vestitu totiusque illius loci hac specie ac forma: πῶς δ' αὐτοὺς χρὴ λῆξαι τῆς λύπης; πότερον-ἀλλὰ (quater)- δταν ὀρώσι τοὺς μὲν-τοὺς δέ, 28, 2 πῶς αὐτοῖς χρὴ συγγνώμην ἔχειν, δταν ὀράτε τὰς μὲν-τοῦτους δέ. Tum vero eodem illo loco oratio continuatur gravissima verborum adiunctione, qua quasi sic demum vera responsio ad ea, quae praecedunt, inchoatur: § 75 μόνην δ' ἂν μοι δοκοῦμεν - ἀποδοῦναι χάριν, et haec ipsa ratio locum habet post subiectionem 12, 40 πᾶν δ' ἂν μοι δοκεῖ τολμῆσαι, cf. 12, 2 τοῖναντίον δέ μοι δοκοῦμεν. Jam vero in affectibus commovendis atque commiseratione proferenda Lysias haud mediocris artifex habendus est. Cum autem magis eius proprium sit in iis affectibus versari, quibus animi hominum mitigantur (ῥῆθος), quam in iis, quibus concitantur (πάθος), oratio ipsa in hac re mitis est ac placide fluit neque facile in interrogationes aut exclamationes se attollit. Quae quidem sententiarum figurae etsi in epitaphio ipso potius quendam locum occupare videntur, tamen de hac re cum orationis genere atque natura satis excusentur, tum omnes sanequam exemplis probari

possunt. Ac primum conclusionem quandam ex iis, quae praecedunt, faciunt interrogationes comparativos continentes § 76 *τίνας-τίνας-οἷ*, 30, 24 *τίς-τίς-ὅς*. Nescio autem an singulares sint in Lysia exclamations sic elatae: § 35 *ποῖαν δὲ γνώμην εἶχον οἱ-ἤ οἱ μέλλοντες νικητῆσαι ὑπὲρ τῆς φιλότιμος*—; οἷς, 13, 46 *οὗς ποῖαν τινὰ ἄεσθε γνώμην περὶ τούτου ἔχειν ἢ ποῖαν-ἀποστερηθέντας διὰ τοῦτον τῶν ἡδίστων*; cf. 29, 2, 3, 7. Sed etiam maiores series interrogationum partim disiunctivarum inveniuntur: 21, 8. 31, 31. § 39—40, quo puidem epitaphii loco verbis *ἡλέησεν-ἐδάκρυσεν-ἡγάσθη* commiseratio in summo discrimine versantium effertur. At paene iisdem attributionis verbis reus se ipse complorat in periculis versatum 21, 24 *ἡλέησα-ἐδάκρυσα-ἐμνήσθη*. Mirabile vero dictu est, quantopere sequentes loci sibi respondeant. Qui in diversitate rei compositione totoque dicendi colore adeo sibi similes sunt, ut in iis scribendis quasi idem animi affectus commotus, atque, ut ita dicam, eadem ingenii fibra incitata esse videatur. Atque in epitaphio orator mortuorum propinquos commiseratur, in or. 10 accusator ab accusato caedis patris sui insimulatus se ipsum patremque complorat hoc modo:

§ 71 ὥστε ἄξιον-ποθεῖν-
ἐλεεῖν-

τίς γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ ἡδονὴ καταλείπεται τοιούτων ἀνδρῶν θάπτομένων, οἱ πάντα- describitur orbitas propinquorum quatuor membris -

-ζηλῶ-οἰκτεῖρω-

τί γὰρ ἂν τούτων ἀνιάρωτερον γένοιτο ἢ τεκεῖν μὲν καὶ θρέψαι τοὺς αὐτῶν, ἐν δὲ τῷ γήρᾳ ἀδανάτους-εἶναι — —

ὅσῳ γὰρ ἄνδρες ἀμείνους ἦσαν, τοσοῦτῳ τοῖς καταλειπομένοις τὸ πένθος μείζον.

10, 26 s. *μὴ τοῖνον ἐλεεῖτε-συγγνώμην ἔχετε.*

τίς γὰρ ἂν ἐμοὶ μείζων ταύτης γένοιτο συμφορὰ περὶ τοιούτου πατρὸς; οὕτως αἰσχροῦς αἰτίας ἀκηκοῦσι, πολλὰ κίς- describuntur virtutes patris quinque membris-

ἄρ' ἄξιον ὀργισθῆναι-βοηθῆσαι, τί γὰρ ἂν τούτου ἀνιάρωτερον γένοιτο αὐτῷ ἢ τεθνάναι μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἰτίαν δ' ἔχειν ὑπὸ τῶν παίδων; — —

ὅσῳ μείζους εἰσὶ καὶ (?) νεανίαι τὰς ὀφείας, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὀργῆς ἄξιοι εἰσιν.

Cf. 25, 23 οὐδὲν γὰρ ἂν αὐτοῖς χαλεπώτερον τούτων ἦ-
 μὲν-δέ, 7, 39 ὅσῳ γὰρ-τοσοῦτω, cf. 34, 8.

Peroratio epitaphii incipitur transitionis formula hoc ipso praecipue orationis loco apud Lysiam usitatissima. Nam praeterea usurpata est 7, 42. 10, 31. 12, 37, (61). 16, 9. 22, 22. Sed hoc minus mihi mirum videtur quam quod continuo simili sententiarum ordine eademque verborum figura pergitur atque pari loco in or. 24: § 77 Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὃ τι δεῖ τοιαῦτ' ὀλοφύρεσθαι. οὐ γὰρ ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὄντες θνητοί. ὥστε τί δεῖ-ἄχθεσθαι; 24, 21 Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ' ὃ τι δεῖ-με-ἐνοχλεῖν-εἰ γὰρ ὑπὲρ τῶν μεγίστων εἴρηκα, τί δεῖ-σπουδάζειν; Hoc igitur modo consolatione instituta atque maiore facultate et copia liberius dicendi recuperata orator quasi denuo videtur ostendere velle, quid in verborum consonantia cultuque pigmentorum praestare possit. Neque vero hoc a Lysia eiusque ratione omnino alienum est. In 18 quidem oratione pro Niciae cognatis scripta, cui hic orator sive gravitate causae commotus sive vetere quodam studio illius ducis ductus demonstrativum quendam sonum addidit, item in epilogo in maiorum virtutibus laudandis atque appellandis pro rata parte aliquantum assurgit similibusque figurarum ornamentis dictionem distinguit. In utraque vero oratione pro rei natura peroratio concluditur polysyndeto, quod utique non possumus facere quin exscribamus: § 81 ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ καὶ-οἶμαι, 18, 27 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ δέομαι καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἱκετεύω καὶ-ἄξιῶ. Neque illud ἐγὼ μὲν οὖν hoc quidem utriusque orationis loco forte fortuna videtur esse positum. Usurpatur enim eadem fere ratione in epilogo 1, 47. 14, 46. 15, 12. 18, 27. 21, 22. 28, 16. 29, 14. Er. 234c.

Ut iam magis generatim de compositione dicamus atque nudam periodorum structuram sequamur, non alienum videtur esse primum inquirere, quibus iunctionibus atque ingressionibus in sententiis struendis iungendisque Lysias in epitaphio usus sit. Non quo non una alterave earum etiam apud alios scriptores inveniatur, sed omnes in summa

consideratae atque ad rationem frequentiae perpensatae utique proprietatem quandam oratoris declarare possunt, quoniam in hac potissimum re sibi quisque maxime constare videtur. Atque ad graviores quandam vel generatorem rem transitum faciunt ingressiones: ἐκείνος μὲν οὖν οὗτος δὲ § 69. fr. 53, 3; καθ' ἑκαστον μὲν οὖν οὐ ῥάδιον § 54, fere compositum ex 32, 6 et 4, 11; ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὲ § 61. 19, 8. Compares quaeso porro: ἄξιον δὲ καὶ adiuncto nomine § 66. 18, 26. 31, 26; οὐ δυνάμενοι δὲ τούτων τυχεῖν § 7. 12, 59, cf. fr. 39. fr. 75, 6 οὐ δ. δ. Ex transitione 12, 79 πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων κινδύνων ὑπαρξάντων ἄνδρες ἀγαθοὶ γινόμενοι quasi duae illa particula effectae sunt § 72 et § 25. Adiunctio formulae § 27 δ δὲ μέγιστον σημῖον - γάρ, quotquot eius generis apud Isocratem quoque inveniuntur, optime probatur 19, 25. De particula γάρ, cuius frequentissimus in epitaphio usus in Lysiae dictione logicam illam sententiarum consecutionem per se satis notat, commemoretur usurpatio in duplici quadam confirmatione § 17 et 19, 18 ἢ τε γάρ (om. ἦν) - γάρ, deinde in narratione ipsa exordienda § 4. 3, 5. 7, 4. 10, 4. 13, 5. 16, 4. 22, 2. 23, 2. Certissime vero Lysiae facies cernitur et agnoscitur his particularum iunctionibus: ὥστε (οὐκ) ἄξιον § 60. § 71. 14, 44. 16, 19. 21, 13. 25, 27. 26, 9. 28, 11. 15, 17; ὥστε προσήκει (ν) § 79. 4, 14. 30, 33. 31, 13. Er. 233b; ὅμως δ' ἀνάγκη § 81. 22, 7. In oppositione ἐξόν - οὐκ ἠθέλησε § 28. 4, 10. (25, 14) infinitivus verbi in posteriore membro non magis iterum receptus est quam alioquin apud idem verbum auxiliare 1, 12. 7, 34. 22, 13. 32, 12. fr. 75, 3. Xen. Hell. IV, 3, 19 ἐξόν - οὐκ ἐποίησε τοῦτο. Hoc loco miror, quomodo Richter¹⁾ vocularum iuncturam οὐ μόνον - ἀλλὰ καὶ § 68 non viderit.

Quamquam negari nequit epitaphium in universum et longiore sententiarum continuatione et maiore congruentia aequilitateque membrorum inter ceteras Lysiae orationes eminere, tamen intra singulas periodos in copulatione et structura verborum eadem dicendi lex ratioque comparet

¹⁾ l. l. p. 33.

neque quidquam occurrit, quod huius oratoris compositioni non sit maxime consentaneum. Ac primum orator, quo melius cogitata et consilia personarum describat, enuntiatis principalibus sententias secundarias adiungere consuevit, quas plerumque participio ὑγούμενος (vel νομίζων) inchoare totamque periodum absolvere solet. Cuius structurae in epitaphio ipso quamvis frequens ne dicam intemperans sit usus, tamen satis probatur: §§ 1, (8), 14, 19, (21), 28, 30. 25, 19, 21, 22, (23), 28, 33. 21, 11, 17, 19, 25. In hac re notentur etiam conclusio ὑγούμενος δὲ — caput enuntiati — νομίζων 22, 2. § 21 et iunctio ὑψηλάμενοι χρίστρον εἶναι § 33. 31, 7. Si nunc rationem membrorum eodem tenore progredientium spectamus, disiunctio praecipue in schola illa Gorgiae adhibita atque primo demonstrativi potissimum generis propria fuisse videtur, cum ne Isocrates quidem, ut ex 4, 80 — 82 et 9, 43—47 elucet, ea abstinerit. Atque apud Lysiam quidem haec compositio maiorem in modum non admissa est nisi in ipso epitaphio § 61 s., ubi orator illos populares laudans nullum apparatus rhetoricum putat sibi esse repudiandum. Cui quidem loco quamquam ambitu nihil plane par ex ceteris orationibus conferri potest, tamen nihil magis eum illustrat, quam 12, 97, ubi orator eorundem popularium sic in periculis ut in epitaphio in virtutibus describendis ter saltem asyndetum usurpat. Eadem compositione oratio apte incitatur 32, 10 in describendo dolore ac miseria orborum iniuria affectorum neque minus concinne 31, 17 s. in nequitia rei depingenda. Periodorum, quae coniunctione membrorum structae sunt, consideremus primum tripartitas. Ad duo enim membra antitheti particulis μὲν — δὲ iuste formati tertium vocula δὲ adiungitur, quod sententia tum prioribus illis opponitur, tum autem quasi ea concludit et absolvit. Haec tertii membri paulum diversa natura vel in voce incipiente cernitur, velut § 15. § 43. § 63. 7, 19. 9, 14, 25. 12, 43, 59, 69. 19, 36. 32, 20, in qua re duo priora membra etiam anaphoram efficere possunt, velut § 2. 7, 41. 12, 19, 62. 25, 30. 30. 2. In plus tribus membris illa particula iungendis orator magnam varietatem

exhibet. Ac series eius fere, quod modo descripsimus, generis antitheto aliquo adaugetur atque clauditur § 19. 33, 2. Sed quid in hac re insignius esse potest quam continuatio hac plane eadem quoque loco specie ac forma: μὲν-δὲ-δὲ-δὲ-μὲν-δὲ-ὥστε ἄξιον § 59. § 70.¹⁾ 33, 5. Quae quidem verborum structura propter latitudinem quandam vel maxime generi demonstrativo videtur esse assignanda. Verum intra hanc iunctam compositionem rursus quasi solutior ac disiunctior fit membrorum constructio, si participia attributa promiscue componuntur cum absolutis, velut § 37. 7, 41. Sed ad nostram causam etiam pertinet, quod hoc epitaphii loco eadem verba, εἰδότες - ὁρῶντες - ἀκούοντες, reperiuntur, quae in talibus structuris magis singulatim posita sunt 10, 22. 12, 69. 19, 26. 30, 22; cf. § 32 ἀπορῶντες - εἰδότες cum 9, 21. At illam solutiorem exponendi rationem, qua Lysias graviora rerum momenta ante oculos ponere solet, Isocrates quidem 4, 96 in illa ipsa re § 37 describenda in ceteris rebus nostrum paene ad verbum secutus non recepit. De auctoritate vero descriptionis ipsius, qualis praecipue etiam § 38 est, ut id hoc loco notemus, conferantur Xen. Ages. 2, 4 et huic loco respondens Hell. IV, 3, 2.

Cum quae omnino de compositione epitaphii supra diximus, ea non minimum ad ornatum quoque huius orationis pertineant, neque quidquam eius cognationem cum Gorgiae dicendi genere certius testificetur quam illae, quae ab hoc ipso oratore originem et nomen ducunt, verborum figurae, tum haec in epitaphio ornamenta prae illis Siculorum lenociniis multo magis temperata ac circumscripta sunt, quam quae Lysiae assignare non debeamus. Quid? quod epitaphius in hac quoque re ad ceteras orationes prope accedit multaque certa indicia indolis genuinae habet. Nam ut eas figuras, quae in sola consonantia aut concentu verborum origine diversorum consistunt, omittamus, orator quo maiorem effectum rhetoricum consequatur, contentionem duarum notio-

¹⁾ Erdmannus sane contra editores ceteros omnes in media illa serie graviter interpungit atque adeo intervallum ponit.

num aliquo modo sibi respondentium iteratione eiusdem cuiusdam verbi acuit atque ornat. Tales repetitiones varii generis, et ad concinnitatem et ad gravitatem comparatae, sunt: § 12. § 17 s. § 21. 1, 6. 7, 16. 10, 13. 12, 5, 27, 31, 36. 14, 9, 38. 16, 7. 24, 18. 28, 16. 30, 5, 23. 31, 12. Er. 234a; cf. § 2 τοῦτων - οὐ τὰ τοῦτων (—), 26, 11 τὰ τ. - οὐ τ. Nec magis aut anxie quaesita aut intemperanter usurpata est figura annominationis. Quae quasi ipsa enata est ex illa sermonis perspicuitate, cui quidem Lysias tantopere studet, ut nonnumquam non solum verum loquendi usum, sed etiam quasi veram verborum originem docere videatur. Atque ut figuram etymologicam, cuius idem exemplum § 80 et 26, 20 est, omittamus, annominatione ornatae sunt quae dicuntur tautologiae: § 13 οὐδ' - μετέγνωσαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν εἶχον γνῶμην, 24, 4 δύνασθαι καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων, cf. § 15. 13, 19, 22. Er. 231d. Quid vero in hac re proprietatem dicendi apertius exprimere potest quam haec: § 44 αὐτοὺς παρασχόντες - τῶν κινδύνων μετασχόντες, 18, 19 σφᾶς αὐτοὺς παρέχοντες - τῶν κινδύνων μετέχοντες. Sub nomine denique parecheseos afferatur ἑτεροῖς ἀμφοτέρω § 2. § 9. 24, 17. 31, 13. 34, 1. (12, 53. 26, 24) et πολῖται - πολέμοι § 62. 10, 27. 12, 21, 38, 44, 69, 70. 14, 34. Ut hunc locum generali iudicio concludamus, haud scio an ad has tales potissimum verborum figuras referenda sint Dionysii¹⁾ de Lysia verba: ἰδίαν τινὰ λόγων εὐρηκῶς ἀρμονίαν, ἣ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ καὶ ἡδύνει.

Epitaphii sermo quamquam universe speciem quandam magnificentiae praebet atque paulo audacior ac floridior videtur esse quam qui cum simplicitate orationum forensium plane conveniat, in singulis tamen ipso genere verborum translatorum atque luminum veram originem suam satis indicat. Atque ex communi Graecorum sensu orator § 17 terram patriam sic appellat incolarum μητέρα, ut 13, 91 populum asciti civis πατέρα. Item § 64 dicuntur ἀδελφὰ τὰ βουλευματα τ. ἔργοις alterius, sicut fr. 12 τὰ ἔργα συγγε-

¹⁾ De Lys. 3.

νέοτερα factis alterius. Neque minus § 60 κείρασθαι attributum τῇ Ἑλλάδι fultum videtur 33, 7 καιομένην τ. Ἐ. Similis fictionis personae dictionisque § 1 ἡ πόλις προνοομένη-ἡγουμένη vel ipsissima verba probantur 24, 22 s. Quid vero? hospites, qui sine studio sui commodi Atheniensibus auxilium tulerunt, § 66 perhibentur πατρίδα τὴν ἀρετὴν ἡγησάμενοι. At 31, 6 cives mali atque nimium lucro servientes communis rei publicae salutis proditores iudicantur dicti non civitatem, sed τὴν οὐσίαν πατρίδα ἡγεῖσθαι. Denique non magis vulgo usitata quam Lysiae quidem propria videtur esse circumlocutio ἔστησαν τρόπαια (τῶν πολέμων) § 25. § 53. § 63. 18, 3. 34, 10, item varie translatum nomen et locutio ἀθλα λαβεῖν § 10. § 35. 1, 47. 29, 11. 31, 32; cf. § 65 ἔργοις ἀπελογήσαντο cum 22, 3 et 14, 29. Quod cum in epitaphio floridior dictio, ubicumque ea distinctus est, a cetero genere certe non nimium differt, tum vero communis eius sermonis usus sanequam admirabiliter cum illo congruit. Sed quoniam progrediente quaestione haec potissimum res satis superque eluxit, hoc loco per pauca tantum quaedam addantur, velut § 41. 28, 9 ἐπέδειξαν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι; huic similes dictiones 29, 13. 18, 4 (12, 56) quasi in unam coniunctae sunt § 67, sicut una 34, 5 ἔρημον συμμάχων λαβεῖν dissoluta est in duas § 21 ἐ. σ. et § 31 ἐ. λ.; § 7. 12, 11. 19, 12 ἐδέοντο αὐτῶν δοῦναι; § 23. 28, 16 τῆς σωτηρίας χάριν εἰδέναι; § 62. 3, 9 αἰσχυρόμενος τῇ συμφορᾷ; § 52. 3, 38 ἀπαντήσας-ἐμαχόμεν; § 14. 34, 6 μαχομένους ἀποθνήσκειν etc.

Anacoluthis aliisque proprietatibus grammaticis epitaphius, utpote qui e poetica quadam elatione atque impetu emanaverit, haudquaquam caret. Quarum quaedam quamvis offendere videantur, tamen hunc in modum probari possunt, ut paene pro forte fortuna habendum sit, quod talia exempla in ceteris, quae exstant, Lysiae orationibus omnino praeterea inveniuntur. Sed etiamsi id non plane ita esset, quid hae res auctoritati epitaphii obstarent? Nonne potius putandum est quemvis potissimum rhetorem asperiores offensiones grammaticas anxie cauturum fuisse? Quare

tantum abest, ut illae licentiae dicendi hanc orationem suspectam reddant, ut partim magnum mihi momentum ad fidem auctoritatemque eius stabiliendam atque confirmandam afferre videantur. Si igitur hanc fere rationem sequimur, ad granditatem quandam valet ac pertinet haec adiectivi cum adverbio coniunctio: § 20 καὶ μεγάλα καὶ πανταχοῦ (τρόπαια), 33, 4. καὶ μεγάλους καὶ πανταχόθεν (κινδύνους), 14, 19 καὶ μεγάλοι καὶ ὑπὲρ πάντων τ. Ἑλλ. (ἀρεταί). Deinde de genetivi usu proprio componenda videntur et § 8 τοῖς ζῶσιν Ἀργείων, 18, 11 τοῖς ἐλθοῦσι Πελοποννησίων et § 56 ἐδίδου τῶν ἑαυτοῦ, 13, 9 τῶν τειχῶν διελεῖν, cf. Thuc. I, 58, 2. Quamquam omnium communis, tamen notatu non indignus est usus ille participii praesentis subiecti in vicem succedentis: § 29 ἀμφοτέρα δ' ἦν αὐτοῦς τὰ πείθοντα, Er. 232c πολλὰ γὰρ αὐτοῦς ἐστὶ τὰ λυποῦντα, cf. 1, 16, 19. 3, 15, 46. 4, 4. 12, 49. 13, 87. 19, 57. 25, 6, 22. 27, 4. 29, 1. fr. 10. fr. 53, 1. Pariter usitatum est participium vim enuntiationis condicionalis habens, velut § 36 εὐτυχισάντων - ἤλπιδον, 28, 15 ἐλπις - δυσωχῆσασιν. Nec minorem in modum epitaphius particeps est licentiae, quam Lysias in congruentia participii sibi sumpsit. Sed cum rationem nominativi absoluti § 48 exemplis plane paribus ex Lysia ipso, nisi forte 12, 7. 13, 51, 85. 25, 31. 27, 11. 32, 23, probare non possimus, quoniam haec res ita ut cum maxime in dubitationem vocatur,¹⁾ liceat saltem hoc uno quidem loco ad genus historicum idque quidem grandius confugere ibique illum usum demonstrare. Atque pari eademque ratione duo participia particulis μὲν - δὲ iuncta in nominativo absolute posita sunt, quibus in modum appositionis ea, quae praecedunt, explicantur, Thuc. II, 53, IV, 23, 106, V, 70, VII, 70. Eo magis ex oratore ipso confirmatur atque probatur absolutus accusativus § 80 ὡς ἀξίους ὄντας - ταῖς αὐταῖς —, 14, 33 ὡς τῶν αὐτῶν ὄντας ἀξίους, idemque § 19 et 25, 11 ex iunctione ἡγοῦμαι προσήκειν τι ἀπὸς; cf. § 3. 14, 16. Porro mutatio subiecti sane paulo

¹⁾ Cf. Richterius l. l. p. 80 s.

durius pronomine non indicatur § 32. At hoc non minus facile ex nomine prioris enuntiati suppleri potest quam in eadem fere periodi structura 34, 8, cf. 1, 10, 20. Er. 233d. fr. 25. Minus desideratur pronomen apud genetivum participii, velut § 76 ἀποθανόντων δέ, 19, 4 ἀποθανόντος δέ, cf. § 49. 1, 38. 5, 1. 9, 14. 12, 45, 64. 13, 82. 17, 5. 19, 46. fr. 23. fr. 75, 6. Pronomine ἐκείνοι (αὐτῶν) designantur incolae urbis, quae paulo ante dicta est, § 22. § 52. 31, 9 (12, 58). Idem pronomen orator non dubitavit usurpare pro ἑαυτοῦ § 22. 15, 11. 21, 12, nedum id offendant positum pro αὐτοῦ, velut § 68. 12, 17. Descriptio temporalis οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ad eiusdem periodi proxime praecedens enuntiatum secundarium spectat § 58. 13, 5. In sententiis autem secundariis struendis orator nonnumquam constructionem in priore membro inchoatam negligens alterum membrum ratione enuntiationis principalis format. Velut § 36 in specie structurae ὥστε - μὲν - δὲ prius membrum infinitivo, alterum vero indicativo constructum est. Haec ipsa mutatio constructionis fit apud ὥστε 1, 6. 13, 78. 16, 5, apud μὲν - δὲ 12, 38, quo potissimum exemplo illud epitaphii anacoluthum egregie illustratur, cf. 7, 27. 13, 18, 85. Sed qua ratione omissio verbi finiti § 31 excusari potest?¹⁾ Quae ut primo obtutu dura videtur, ita accuratius inspecta atque comparata minus offendit facileque probatur. Nam si cum hac sententia anacoluthum 13, 63 conferimus, utroque loco de altera duarum partium agitur, utroque loco plura participia et enuntiata relativa intercedunt, utroque denique his de causis aut ex iis, quae praecedunt, verbum aliquod suppleri aut copula, velut εἰσὶ, cogitari potest. Qua vero re hunc quaestionis locum melius concludere possumus quam exemplis huius rationis dicendi? § 70 ἐτελεύτησαν-τῇ μὲν γὰρ πατρὶδι τὰ τροφεῖ' ἀποδόντες, τοῖς δὲ τρέφασιν λύπας καταλιπόντες, 19, 56 λέγω-οὐ γὰρ φιλοτιμίας ἔνεκα, ἀλλὰ τεκμήριον ποιούμενος, cf. Thuc. I, 25, 4.²⁾

In collocatione verborum, siquidem haec quoque res in tali quaestione aliquid habet momenti, Lysias in epi-

¹⁾ Erdmannus inserit διεφθάρησαν.

²⁾ Cf. Richterius l. l. p. 32.

taphio quamquam universe videtur esse etiam rectior ac diligentior quam in genere forensi, quippe cui dissolutior quaedam dictio consentanea sit, tamen in quibusdam verborum iunctionibus sibi constat atque propriam et suam loquendi consuetudinem aperte ostendit. Nam primum, ut supra congruentiae causa unam notionem quasi in duo synonyma divisam vidimus, sic aequalitatis gratia duo verba, quae quasi unam duobus membris communem notionem efficiunt, in ea membra distributa sunt, velut § 51 οἱ μὲν ἐμπειρία τὴν ἀρετὴν, οἱ δὲ φύσει κεκτημένοι, 12, 64 πολλῶν ἀγαθῶν αἰτίου, ἀλλ' οὐ μεγάλων κακῶν γεγενημένου, cf. § 53. 4, 8, 11, 17. 7, 16. 9, 1. 12, 52. 13, 19. 26, 2, 12. 34, 5. Er. 232e. fr, 53, 1. Item ad concinnitatis cuiusdam verborum studium referenda videtur talis collocatio particularum μὲν - δέ: § 19. Er. 232d ὑπὸ - μὲν - ὑπὸ - δέ, cf. 1, 42. 16, 18. 21, 17, 20. 30, 21. 32, 20. Ut autem singula sententiarum membra orator quasi in uno ponat aspectu, haec genera verborum iunctionumque per chiasmum in globulum quendam astringere ac concludere consuevit: § 2 οἱ τὰ αὐτῶν πενθοῦντες κακά, 18, 27 τοῖς τῶν αὐτῶν μετασχοῦσι συμφορῶν, cf. 1, 49. 24, 27. 25, 16. 34, 11. Er. 231b. Omnino participia eaque praecipue verbi γενέσθαι sive verborum soni efficiendi sive numeri servandi causa quavis alia quam proprie grammatica locatione gaudent § 13. § 32. 12, 77. 13, 32, 43, 48, 61. 25, 9. 31, 10. 34, 4. In hac re haec locutio semper sibi constat sic: ἡ γεγενημένη συμφορὰ § 32. 7, 6. 12, 92. 13, 43. 18, 18. 21, 9. 34, 1. Pronomine denique ἡ - πας et, cui attributum est, nomine verbum fere coniunctum circumcluditur § 37. § 61. § 73. 1, 5, 10, 18. 3, 3, 10. 13, 48. 19, 64. 24, 25, 27. 25, 1. 32, 8. Er. 234b. Cf. § 34 οὐ πολλὰς δ' ὅσπερ ἡμέρας, 23, 9 ἡ. - οὐ π. ὅ.

Restat, ut illam, quae inter epitaphium Lysiae et panegyricum Isocratis intercedit, rationem separatim breviter exponamus. Nam cum hae orationes nonnullis locis nimiam verborum inter se similitudinem praebeant, iam pridem a viris doctis necessario et iure positum atque statutum est illum oratorem in panegyrico hunc nostrum in epitaphio excerptisse. Quae

coniectura eo confirmari videbatur, quod verisimillimum est Isocratem compluribus illius orationis locis, §§ 13, 74, 89, 97, ubi, quod vel alios imitetur vel ab aliis recedat, se excusat, aperte auctorem epitaphii respicere. Sed quoniam haec laudatio funebris omnino de vera origine in dubium vocata est, illa ratio conversa est atque posterior ille qui dicitur auctor epitaphii panegyrici expilationis accusatus. Et profecto, si rationem locorum ipsorum, qui ex una oratione in alteram translati atque intexti sunt, spectamus, in illa praesertim similitudine generis dicendi uterque eodem iure orator tam pro auctore quam imitatore alterius poni posse videtur. Quae cum ita sint, nihilominus postremo tandem Blassius¹⁾ ipse, quamvis antea adversatus esset, illis panegyrici locis commotus priorem saltem epitaphii aetatem concessit. Quid? si in ipsis quoque verbis desumptis tamen unum saltem quamvis parvum indicium imitationis in panegyrico nativaeque indolis in epitaphio deprehendimus. Orator enim nostrae laudationis, postquam cladis illius ad Aegos flumen Atheniensibus illatae mentionem fecit, hoc modo pergit § 59: ἐτέρων ἡγεμόνων γενομένων ἐνίκησαν μὲν ναυμαχοῦντες. Toti huic loco sic respondet Is. 4, 119: μετὰ γὰρ τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ γενομένην ἀτυχίαν ἐτέρων ἡγεμόνων καταστάντων ἐνίκησαν μὲν οἱ βάρβαροι ναυμαχοῦντες. Isocrates igitur epitaphium exscribens videlicet propter proxime praecedens γενομένην, quippe quod verbum in illa quidem iunctione satis usitatum ac tritum sit, illam Lysiae vocem commutavit, cum e contrario compiler ille qui creditur panegyrici non habiturus fuerit, cur contrariam commutationem faceret neque verba integra reciperet. Huc accedit, quod in altera illa eiusmodi iunctione sicut verbum καταστῆναι magis Isocratis, ita γενέσθαι magis Lysiae quidem videtur esse proprium. Sed hac ipsa re rursus reicimur ad propriam nostram inquirendi rationem, quae posita est in epitaphii Lysiana quidem indole demonstranda. Itaque nunc quasi ambabus his quaestionibus inter se coniunctis

¹⁾ Die att. Bereds. III 2, p. 339 s.

simul ostendamus epitaphium non modo non panegyrici quidem certe compilationem, sed etiam verum Lysiae foetum esse. Velut illa ipsa, quam modo diximus, Atheniensium cladis mentio in epitaphio his verbis elata est: § 58 ἀπολομένων γὰρ τῶν νεῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ συμφορᾶς ἐκείνης μεγίστης γενομένης. Si cum hac sententia parem fere illum l. l. panegyrici conferimus atque ab altera parte incipimus, utrum potius putandum est imitatore illum Isocratis, panegyrici ἀτοχίαν in συμφοράν, an hunc oratorem contra commutavisse? At hic, si epitaphium exscripsit, nihil aliud nisi, ut ex eius quidem or. 12, 99 (5, 62) elucet, suum ipsius atque proprium lectius nomen pro illa clade imposuit, ille, si panegyricum, videlicet Lysiam imitando exprimere voluit. Enimvero cui magis quam huic nostro illa quidem eius cladis appellatio ut sua attribuenda est? Nam est praeter § 59 etiam 12, 43. 16, 4. 21, 9. 31, 8. Illis vero prioribus illius loci verbis, etsi haud ita multo propius accedunt ad 13, 5. 21, 9 quam ad Is. 7, 64. 18, 59 et And. 1, 73, 142. 3, 21, quid similius cogitari potest quam eiusdem rei commemoratio 30, 10 ἀπολομένων τῶν νεῶν? Ac ne illud quidem ἐν Ἑλλησπόντῳ, quod in hac re praeterea 16, 4 et 19, 16 positum est, neglegi debet, cum etiam inveniatur περὶ E. Is. 5, 62 et 7, 64. Sed hac re iam fere ambitum locorum ab Isocrate in panegyrico ipso imitando expressorum excessimus atque in campum universi huius oratoris sermonis evecti sumus, cuius quidem ratio ad generaliore tantum illam huius quaestionis partem pertinet. At enim sunt qui epitaphium omnino ex Isocratis verborum usu atque copia conscriptum esse velint. Itaque quo, si nihil aliud, at huic certe opinioni occurramus, hoc quidem loco illa argumentandi ratione recepta in quibusdam etiam, quae fere forte animadvertimus, exiguis quidem, sed partim creberrimis verbis verborumque iunctionibus ostendamus in epitaphio et ceteris Lysiae orationibus ab hac, in orationibus Isocratis ab illa parte duo certa quantulumcumque inter se diversa quaedam idiomata sermonis discerni atque statui posse.

Epitaphius	Lysiae or. iudiciales	Isocratis orationes
§ 1 προνοεῖσθαι	vulgo	vulgo πρόνοιαν ποιεῖσθαι
§ 16 (ἐπίπονον) αὐτῷ καταστήσας τὸν βίον	7, 2	4, 108. 10, 62 καταστή- σασθαι αὐ. τ. β.
§ 25. § 49 ἐμβάλειν in hostium terram	16, 16. 34, 8	v. εἰσβαλεῖν (ἐμβ. trans- lat.)
§ 9 ἀμαρτεῖν τινος	3, 8. 12, 98	v. διαμαρτεῖν τ. (Thuc. II, 78)
§ 27 ἀκολουθεῖν μετὰ τινος	v.	v. συνακολουθεῖν τινι
§ 32 τὰ περιεστηκότα πράγματα	13, 93	v. τὰ παρόντα (πρ.) (And. 2, 10)
§ 45 ἡ τῆς θαλάσσης ἀρχή (sic collocatum)	14, 43	v. ἡ ἀρ. (ἡ) τῆς θ. aut ἡ κατὰ τὴν θ. ἀρ. (And. 3, 22)
§ 58 οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον	v.	10, 26. 12, 72 οὐ π. ὁ. (om. χρ.) (Thuc. v.)
§ 13. § 18 ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ	v.	v. κατ' ἐ. τ. χρ. aut περὶ (ἐν) c. pl. num.
§ 66. § 78 τὸν ἅπαντα χρόνον	fere v.	v. ἅπαντα τὸν χρόνον
§ 26 μέλλων, § 39 μ. ἔσεσθαι	utrumque	μ. solum
§ 40 ἀπάντων ἀνθρώ- πων διενεγκεῖν	24, 11	4, 64. 9, 18. 15, 119 ἀ. δ. (om. ἀ.)

At enim epitaphius rursus etiam quaedam continet, quae Isocratei quidem sermonis memoriam suscitant, in ceteris vero Lysiae orationibus non reperiuntur. At haec sunt quaedam quasi constantia et communia verborum lumina universi floridioris atque demonstrativi generis dicendi, quibus in forensi sermonis usu locus non erat. Quod si minus ita est, tamen eiusmodi dictiones verborumque iuncturae adeo non ex Isocrate videntur esse depromptae, ut de contrario cogitemus. Quid enim? si, ut exemplum afferam, sententiae § 2 et Is. 9, 62 re vera altera ex

altera pendent, videlicet soli observatori hiatus necesse fuit τὰ αὐτῶν κατὰ in τὰς αὐτῶν συμφορὰς commutare ac non contra auctori epitaphii. Pariter explicamus similitudinem nonnullorum Isocratis cum epitaphio locorum eorumque in iis quidem orationibus, quae omnes item certe post eum, quem conicimus ac defendimus, ortum huius nostrae scriptae sunt: § 40, Is. 6, 9; § 31, Is. 6, 100; § 47, Is. 7, 75; § 54, Is. 14, 4; § 6, Is. 14, 25. An putandum est illum potius posteriorem epitaphii scriptorem omnes illas Isocratis orationes memoria tenentem tam sollerter excerpisse? At si hunc oratorem tam diligenter lectitaverat tamque bene cognitum habebat ille compilator, tum, opinor, necesse erat eum etiam communem atque quasi quotidianum eius sermonis usum melius nosse ac sequi quam supra demonstravimus. Contra nihil obstat, quin pro certo sumamus Isocratem Lysiae epitaphium unum, utpote quem in panegyrico componendo excerpisset, vel ideo penitus memoria tenentem in ceteris quoque orationibus conscribendis passim aliquid ex eo delibavisse atque in suum usum convertisse, ut ne minimum quidem in cetera loquendi consuetudine moveretur proprietatemque suam amitteret. Accedit, quod huius quoque rei quasi quoddam directum neque minus disertum testimonium proferre possumus quam quae supra de panegyrico ipso composita sunt. Or. enim 6, 100 in pugnatoribus, qui apud Thermopylas dimicaverant, laudandis Isocrates epitaphii § 31, ut diximus, mutuatus haud dubie huius ipsius laudationis auctorem maxime respicit, cum continuo addit: ὥστε τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας μὴ δύνασθαι τοὺς ἐπαίνους ἐξιῶσαι ταῖς ἐκείνων ἀρεταῖς. Quae verba nonne reddunt confessionem Lysiae ipsius in epitaphio ipso?: § 1 ὁ πᾶς χρόνος οὐχ ἱκανὸς λόγον ἴσον παρασπεύσαι τοῖς τούτων ἔργοις, cf. Is. 4, 13.

Quae cum ita sint, tandem id saltem pro certo atque explorato accipiatur necesse est epitaphium nostrum Isocrati panegyricum scribenti praesto fuisse atque eo, quod sibi vindicat, tempore exortum esse. Quanta autem ex hac re redundet vis auctoritasque ad Lysiacam huius orationis

originem ipsam probandam, quis est qui non intelligat? An verba illa Is. 4, 74 οἱ μάλιστα δονηθέντες τῶν πολιτῶν εἰπεῖν ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ θάπτομένοις πολλάκις εἰρήκασιν, siquidem iis nostri quoque vel etiam, quod quidem ex hoc loco respectu totius illius in panegyrico imitationis haud dubie consequitur, imprimis nostri epitaphii auctor intelligendus est, ad primum quemque mediocre rhetorem referri possunt? Jam vero si qua qualiacumque indicia apertae ex aliis quoque Lysiae orationibus mutuationis apud Isocratem ostendi possint, nulla iam de hac re restet dubitatio. Et profecto Is. 6, 83 et 8, 43 prope accedunt ad Lys. 34, 11, transitionis formula Is. 19, 4 congruit cum Lys. 13, 4, translatio locutioque Is. 19, 32 petita est ex Lys. fr. 84. Sed si nunc, ut haec omittam, ad cetera illa, a quibus principium quaestionis cepimus, argumenta foris assumpta revertimur, hanc brevem ratiocinationem construere atque ita quasi ex interiore rei parte circulum quendam argumentandi concludere possumus. Si enim aetas saltem epitaphii pro certo stat, illa coniectura eorum, qui, scilicet ut eum suspectum redderent atque labefactarent, putaverunt ludos funebres, utpote quorum in eius laudationis peroratione fiat mentio, belli Corinthiaci temporibus nondum celebratos fuisse, concidit simulque cum ea argumentum, quod Menexeni quoque Platonis auctoritati aut certe aetati videbatur obstare, prorsus collabitur. Si autem nihil est, cur de huius quoque operis vetustate quidem germana dubitemus, illa interior ratio, quae ei cum epitaphio Lysiae esse putatur, magnam probabilitatem assequitur, eaeque orationes sibi invicem traditos suos auctores fulciunt atque tuentur. Qui enim tandem id aliter se habere potest? Etenim vel illo eiusdem scriptoris Phaedri exemplo ad hanc coniecturam opinionemque ducimur. Sed Plato philosophus cum in illo dialogo Lysiam magis ut sophistam sibi visus esset directe petere et debere et posse, ut oratorem in Menexeno cumque suae aetatis sane celeberrimum, ut mihi quidem videtur, aperte et palam in iudicium vocare non ausus est, sed tecte atque tamquam in recessu irrisit. Sed utcumque id est, forte evenit, ut

hic Platonis dialogus in Aristotelis Rhetorica praeter I, 9 simili eademque ratione atque nostra funebris in eodem illo libro III, 14 confirmatus sit, cum uterque locus ad Menex. 235d (vel 236a) spectet. Si igitur, ut prius illud testimonium, quia etiam ipsum a nonnullis in controversiam vocatur, praeteream, una cum Lysiae epitaphio Menexeni quoque vel, quam sibi vindicat, aetas sola stabilita atque munita est, hac re etiam ille Aristotelis Rhetoricae liber III, quem quidem multis suspectum esse supra diximus, quiddam fidei auctoritatisque nanciscitur atque ita suis rursus testimoniis utriusque harum orationum auctoritatem germanamque originem eo magis atque mirum in modum confirmat.

Sed nescio, quid longius a proposito digrediar alibique argumenta quaeram. Etenim recta via et causis locisque in re ipsa haerentibus atque innatis genuinam epitaphii indolem satis demonstravimus. Cum vero tamen extrinsecus quoque rationes accesserint, nescio quam certo nobis videmur effecisse, ut haec oratio oratori Lysiae non modo non, cum veterum testimoniis confirmetur, abiudicanda sit, verum etiam, si non confirmaretur, vindicanda esse videatur. Quod si re vera nobis contigit, non solum quaestionem multum diuque disceptatam persolvisse satis erit, sed etiam iuvabit illius mentis ac memoriae humanae rationis quasi specimen quoddam dedisse.

DE VITA MEA.

Petrus Thomaschik natus sum die XXIII mensis Februarii a. h. s. LIV in Silesiae superioris vico Magna Dombrowka parentibus Francisco Thomaschik et Maria Sezogiel, ex quibus matrem iam pridem mortuam lugeo, patrem adhuc superstitem esse gaudeo. Fidei addictus sum catholicae. Primis eruditionis rudimentis in ludo domestico imbutus gymnasium Bythomiense adii atque per novem annos frequentavi. Inde auctumno a. h. s. LXXVI Vratislaviam ad universitatem Viadrinam me contuli, ubi adhuc versatus sum philosophiae atque antiquarum litterarum studiis deditus. In quae initiatus sum scholis horum virorum illustrissimorum:

Dilthey, Hertz, Neumann, Partsch, Reifferscheid, Roepell, Rossbach, Weber, Weinhold.
Quibus omnibus ea de causa gratias ago quam maximas.

THESES.

- I. Herod. IV, 119 emendandum est: ἦν μέντοι ἐπὶ καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἄρξιν τε ἀδικέων, καὶ ἡμεῖς οὐ κεισόμεθα (plerique codd. οὐ πεισόμεθα, s. οὐκ οἰσόμεθα).
  - II. Lysiae orationum XIV et XV genuina origo iniuria a quibusdam in dubium vocatur.
  - III. Inter epitaphium Lysiae et qui dicitur Demosthenis ullam interiorem rationem intercedere nego.
  - IV. Dion. Hal. de Isocr. p. 556, 13 (Reiske) scribi volo: ἀξιῶν μεταθέσθαι μὲν τὴν τότε καθεστῶσαν δημοκρατίαν ὥς μεγάλα βλάπτουσαν τὴν πόλιν, ὑπὲρ ἧς δημηγορῶν οὐδεὶς ἐπεχείρει λέγειν (codd. δημαγωγῶν).
  - V. Cic. Tusc. locum V, 37, 106 sic restituendum esse censeo: Id (sc. exilium) si propter alienam et offensam populi voluntatem malum est, quam sit ea contemnenda, si cui accidit, paulo ante dictum est (codd. sicut a).
  - VI. Apud Curtium vestigia consciae et insciae imitationis Horatii inveniuntur.
-

RETURN CIRCULATION DEPARTMENT**TO → 202 Main Library****642-3403**

LOAN PERIOD 1	2	3
4	5	6

LIBRARY USE

This book is due before closing time on the last date stamped below

DUE AS STAMPED BELOW**SENT ON ILL****JUL 19 1994****U. C. BERKELEY****SENT ON ILL****AUG 02 1994****U. C. BERKELEY**

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY

FORM NO. DD6A, 20m, 11/78 BERKELEY, CA 94720

Gaylord Bros.
Makers
Syracuse, N. Y.
PAT. JAN 21, 1908

519114

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

